

VAI TAVA DZĪVE IR EVANĢĒLIJA CIENĪGA?

Vēl britiņu pastāvēsim kājās, noliekdami tagad savas galvas un lūkodamies uz To Kungu. Ja ir kādi lūgumi, kurus jūs vēlaties darīt zināmus Dievam, vienkārši paceliet tagad pretim Viņam savu roku, lūk *šādi*, un turiet savā sirdī to, ko jūs vēlaties.

2 Mūsu Debesu Tēvs, mēs esam pateicīgi par vēl vienu dienu. Un, lūk, tā drīz būs pagātne, tā būs vēsture. Šī rīta dievkalpojums jau ir pagātnē. Tie vārdi, kas tika izteikti, ir gaisā, uz lentes, un kādu dienu mums būs ar to jāsatiekas. Tie būs vai nu pareizi, vai nepareizi. Un mēs...mēs ticam, ka tie ir pareizi, jo tas ir Tavs Vārds.

3 Un tā, mēs lūdzam, lai Tu šovakar piepildī mūsu lūgumus, ko mēs prasām. Mēs prasām šos lūgumus ar paceltām rokām. Tu jau zināji, kāda mums bija vajadzība un ko mēs prasām. Tāpēc mēs lūdzam, lai Tu atbildi mums, Kungs, un dāvā mums mūsu sirds vēlmes, tas ir, lai mēs varētu tās izmantot, lai pagodinātu Tevi. Dāvā to, Kungs.

4 Dziedini slimības mūsu vidū. Paņem prom visu grēku un neticību. Dod mums atkal Tavu...daļu no Tavām svētībām šovakar, Kungs, kad mēs pārdomājam Vārdu un laiku, kurā mēs dzīvojam. Mēs esam sapulcējušies kopā, Tēvs, tikai tādēļ, lai censtos iemācīties, kā dzīvot labāk un dzīvot tuvāk Tev. Jo mēs redzam, ka tuvojas tā diena, un mums ir jāsanāk kopā bieži un jāsaņem norādījumi no Tevis. Dāvā to, Tēvs, Jēzus Vārdā. Āmen.

Pateicos jums. Varat apsēsties.

5 Es zinu, ka ir šausmīgi karsts, un visa šī vieta ir pārpildīta līdz malām. Un tāpēc mums ir ļoti žēl, ka mums nav nekāda gaisa kondicioniera. Un es... Varbūt tas būs... Ir divas lietas, ko es gribu izdarīt draudzei, tiklīdz es varēšu atbraukt atpakaļ tā, kā es to gribu, ja es varēšu kā nākas tikt atpakaļ uz sanāksmēm. Es gribu, lai klavieres stāvētu *tādā* veidā, lai pianists skatītos draudzes virzienā uz sapulci. Es gribu, lai ērģeles būtu *tajā* pusē; un gaisa kondicionieri. Tad, man šķiet, viss būs tā, kā tam ir jābūt. Un tāpēc mēs...mēs paļausimies uz To Kungu, un zinām, ka Viņš mums to dāvās.

6 Man šķiet, ka man pateica, ka brālis Hikersons tikko kā izgriezta *to* no tā žurnāla. Viņš uzlika to man tur uz galda. Tā ir tā eņģeļu plejāde no tā žurnāla, par ko bija runāts. Vai redzat to piramīdas formu? Paskatieties uz šo *šajā* pusē, tas izstieptais spārns, kas iziet no viņa krūtīm, lūk *šādi*, pa labi no manis. Kā es runāju no šīs pašas kanceles pirms daudziem, daudziem mēnešiem, redziet, te nu tas ir. Un tas ir žurnāla "Look"...jeb žurnāla "Life" maija numurā, man šķiet, tas ir 17. maijs. Vai pareizi? 17. maija numurā. Vudas kundze man šodien pastāstīja, ka daudzi viņai ir zvanījuši un jautājuši. Tas ir maija, 17. maija numurā.

7 Tas ir noslēpumains mākonis. Tas mākonis ir divdesmit sešas jūdzes augsts un trīsdesmit jūdzes plats. Un tieši par to mēs šeit runājām. Tieši tur nonāca Tā Kunga eņģelis un satricināja to vietu. Un visa... Tas bija skaļāk...

8 Es zinu, ka ir viens cilvēks, ja...es domāju, ka brālis Sotmans... Es nesen viņu kaut kur redzēju. Viņš ir šeit. Viņš stāvēja... Jā, *tur*, aizmugurē. Viņš stāvēja netālu, kad tas notika. Man šķiet, ka es nebiju pārāk tālu no viņa. Es vienkārši redzēju viņu, centos pamāt viņam, tikai... Man bija viņa binoklis, kas... Tie dzīvnieki, kurus mēs medījām, nebija uz tā kalna. Lūk, tie bija aizgājuši uz citu kalnu. Es biju tos atradis iepriekšējā dienā un pateicu viņiem, uz kuriem ir jāiet. Es devos uz to vietu, kur, ja viņi dotos tajā virzienā, es vienkārši izšautu gaisā un aizdzītu tos atpakaļ tajā virzienā, lai viņi varētu nomedīt savu...savu dzīvnieku. Tā ka...tās bija mežacūkas.

9 Un tā es aizgāju uz šo pusi, un viņas nebija...viņu nebija nevienā pusē. Es redzēju, kā iznāk brālis Freds, bet viņu tur nebija. Viņš aizgāja atpakaļ, un brālis Normans aizgāja pāri kalnam. Un es pagriezos un iegāju nelielā aizā, un devos augšup viens pats, apmēram pusotru jūdzi pa ļoti nelīdzenu apvidu. Un es apsēdos un vienkārši skatījos apkārt. Jau ausa diena.

Un es raustīju ārā šīs, kā mēs tās saucam, kazas galviņas, tas ir kaut kas līdzīgs dadziem. Raustīju tās ārā no savu bikšu staras; precīzi tā, kā es redzēju sevi darām, kad es biju šeit, stāstīju jums par to vīziju, apmēram sešus mēnešus pirms tam, kad tas notika. Es teicu: "Tas ir dīvaini.

Paskat, cik precīzi es esmu uz ziemeļiem no Tūsonas, it kā uz ziemeļaustrumiem. Sanāk...”

“Tūsona,” jūs atceraties, ka es teicu, “nedaudz uz dienvidrietumiem.”

Un es teicu: “Tas ir dīvaini.” Es skatījos uz tiem dadžiem, *šādi* raustot tos ārā no savām...to bija daudz, no savu bikšu starām. Ja jūs nekad neesat tur bijuši, tas ir tuksnešains apgabals. Tas nav tāds kā šeit, it nemaz. Tur ir kādas divdesmit reizes vairāk saules, un tur nav koku un tādu lietu kā šeit. Tur ir tikai kaktusi un smiltis.

10 Tāpēc es...es vienkārši *šādi* skatījos uz tiem. Es vienkārši pacēlu augšup savas acis. Un apmēram, es teiktu, pusjūdzes attālumā no manis es ieraudzīju veselu mežacūku galvu...baru, kas gulēja...iznāca no tā gala, kur viņas ēda kaut kādas puķes. Un es nodomāju: “Nu, ja vien es varētu aizvest uz turieni brāli Fredu un brāli Normanu, tā būtu tā īstā vieta.”

11 Un iepriekšējā vakarā Svētais Gars bija tik ārkārtīgs nometnē, ka Viņš stāstīja tās lietas, kas bija notikušas un notiek. Man vajadzēja piecelties un aiziet prom no manas nometnes.

Un tad nākamajā rītā es biju aizgājis uz turieni. Un es sāku... Es teicu: “Nu, ja es tikšu pie brāļa Freda, es apvedīšu viņu apkārt šim kalnam,” kas bija aptuveni jūdži *tajā* virzienā. Man bija jānoiet apmēram...apmēram divas jūdzes vai vairāk, varbūt trīs, lai viņu paņemtu. Atpakaļ *šajā* virzienā, lejup pa turieni, ko mēs saucam par “cūku muguru”, jādodas augšup *šādā* veidā, līdz pat tiem nelīdzenajiem, robainajiem kalniem, un jānoskrien lejup *šajā* virzienā, jāšķērso un jāpāriet pāri, un jāiet lejā *tajā* virzienā, un jāatrod viņš. Un tad viņam būtu jānokāpj pašā kalna pakājē, lai dabūtu brāli Normanu, kas būtu varbūt kādas četras vai piecas jūdzes, un tad jāatgriežas atpakaļ. Un es grasījos pakarināt mazu gabaliņu no “Kleenex” salvetēm, ko es gribēju pakarināt tur uz meskīta koka, lai es varētu zināt, uz kuru kalnu kori doties, kad es došos atpakaļ.

12 Un es tikko pārgāju pāri nelielai grēdai, kur bija daudz robainu klinšu, un otrā pusē tur bija briežu taka, apmēram, ak, četrdesmit vai piecdesmit jardus zem tās klints. Tas bija apmēram, ak, tas bija jau pēc rītausmas, es teiktu, astoņos vai deviņos. Kā tu domā, brāli Fred, aptuveni tā, varbūt ap pulksten deviņiem vai kaut kā tā? Es ātri aizskrēju uz *šo* pusi, lai mežacūkas mani neieraudzītu. Tie ir meža kuiļi, ziniet, un viņi ir diezgan bailīgi.

13 Tā ka es pārgāju pāri tam kalnam uz *šo* pusi un nogriezos, sāku...uzskrēju kalnā. Un es tikai nedaudz paskrēju, kā mēs sakām, suņa riksī. Un pēkšņi visa apkārtnē vienkārši noskanēja. Es nekad nebiju dzirdējis tik šausmīgu sprādzienu! Vienkārši satricināja, un sāka ripot akmeņi. Un es jutos, it kā es būtu palēcies piecas pēdas virs zemes, tā izskatījās. Tas vienkārši...vienkārši mani nobiedēja. Es nodomāju: “Ak vai!” Es nodomāju, ka uz mani ir šāvuši. Ka kāds... Es biju uzvilcis melnu cepuri. Es iedomājos, ka varbūt viņi bija domājuši, ka tur pa kalnu skrien mežacūka, ka kāds uz mani ir šāvis. Tas bija tik skaļi, tieši virs manis. Tad pēkšņi kaut kas pateica: “Paskaties augšup.” Tur nu tas bija. Tad Viņš man pateica: “Tā ir *šo* septiņu zīmogu atvēršanās. Atgriezies mājās.” Un tā nu es atbraucu.

14 Es satiku brāli Fredu un brāli Normanu apmēram pēc stundas, kad es viņus atradu. Viņi bija satraukušies un runāja par to. Te nu tas ir! Un zinātne saka, ka tādā augstumā nevar būt nekādas dūmakas vai jebkā cita, miglas, tvaika. Saprotat? Tas paceļas tikai līdz... Es pat nezinu. Es...

15 Mēs... Kad mēs dodamies uz ārzemēm, mēs lidojam deviņi tūkstoši pēdu augstumā, tas ir virs vētrām. Tas ir aptuveni četru jūdžu augstumā. Un, teiksim...teiksim, tās ir varbūt piecpadsmit jūdzes, kad vairs nevar būt nekāda tvaika. Bet tās bija divdesmit sešas jūdzes, un tas karājās tur visu dienu. Saprotat? Viņi nezina, kas tas ir. Bet, paldies Dievam, mēs zinām.

Paldies tev, brāli Hikerson. Es atstāšu to tur, uz sava galda. Un, kad mēs rakstīsim grāmatu, nu, tad mēs varēsīm to izmantot.

16 Man šeit ir kāda maza zīmīte, kuru man iedeva. Es domāju, ka kopš pēdējās reizes, kad es biju šeit, mūsu skaits ir pieaudzis. Es domāju, ka viņa vārds ir...vismaz viņa tēva vārds ir Dāvids Vests. Un viņiem te ir mazs draudziņš, kuru viņi vēlas veltīt Tam Kungam. Vai pareizi? Vai tas bija šovakar vai trešdienas vakarā? Es nezinu. Tas ir... Šovakar? Ļoti labi. Nu, kā ar... Tu esi Dāvids, vai ne? Tieši tā es domāju. Labi. Kā būtu, ja mēs to mazo draudziņu atnestu šurp?

Mēs palūgsim, lai mūsu māsa atnāk šurp pie šīm klavierēm un nospēlē mums dziesmu “Ievediet viņus”. Mācītāj, lūdzu, atnāc šurp, un mēs veltīsim šo mazo zēnu Tam Kungam. Lūk, mēs cenšamies turēties tajā pie Rakstiem.

17 Tas ir tavs mazdēls, brāli Vest. Grūti noticēt, vai ne? Māsa Vesta, ko tu par to domā? Vai tas... Kaut arī, ziniet, ko es domāju? Ziniet, arī es esmu vectētiņš.

Tas atgādina man brāli Demosu Šakarjanu. Viņš stāvēja liela cilvēku pūļa priekšā. Viņš visu sajauc, ziniet, gluži kā es. Viņš tur stāvēja, Viņš teica: “Ziniet,” teica, “es teicu Rozai, ka es jūtos,” tā ir viņa sieva, teica, “jūtos daudz vecāks, kopš es kļuvu par vecmāmiņu.” Viņš teica: “Nē. Es gribēju teikt, vec...” Ziniet, es...

18 Tu neesi viens, brāli Vest, šeit ir daudz tādu. Un tas ir labi. Es domāju, ka mēs varam patiešām novērtēt savus mazbērnus. Tas nav... Es ceru, ka tas neizklausīsies slikti, bet, manuprāt, mēs esam vairāk laika kopā ar viņiem, nekā mēs bijām ar mūsu bērniem. Es nesen pajautāju par to sievai. Viņa teica: “Protams. Tu ar viņiem mazliet pamīļojies, atdod viņus atpakaļ viņu mammai un dodies tālāk.”

19 Nu, man tur aizmugurē ir mazdēliņš. Viņš teica: “Paps sludina. Paps sludina.” Un pagājušās svētdienas vakarā viņi savāca ziedojumus un bija nolikuši tos uz galda. Viņi atnesa viņu, tur aizmugurē, un viņš izdzirdēja mani caur mikrofonu. Viņš teica: “Paps sludina. Paps sludina.”

Un Billijs teica: “Jā, tur augšā.”

Viņš teica: “Nē!” Un ziedojums izbira pa visu grīdu. [Brālis Branhams un sanāksme smejas.–Tulk.] Viņš gribēja iznākt šeit priekšā, ziniet. Un viņš vienmēr kliedz uz mani, ziniet. Ierauga mani jebkurā sapulcē, viņš kliedz: “Paps sludina.” Kliedz patiešām skaļi. Tāpēc es zinu, ka viņi ir apburoši.

Klau, interesanti, vai es varētu aizņemties šos matus? Viņam šobrīd tie nav vajadzīgi, bet man ir. Kāds ir viņa vārds? [Māsa Vesta saka: “Dāvids Jonatāns.”–Tulk.] Dāvids Jonatāns, kāds skaists vārds! Nu, es ceru, ka viņa dzīve sekos tiem, kuru vārdos viņš ir nosaukts. Dāvids, ķēniņš Dāvids, kura tronī sēdēs Kristus; un arī Jonatāns, mīļotais draugs. Es jums saku, tie ir ļoti jauki mazuļi. Mēs esam ļoti pateicīgi par viņiem. Es... Viņš mostas, un viņš var...viņš var iekliegties “āmen” tikpat skaļi kā visi pārējie, ziniet, tāpēc tas mūs it nemaz neuztrauks. Mēs veltām viņu Tam Kungam.

Es domāju, ka tas ir ārkārtīgi jauki, ka ir tāds jauns pāris, kuru aprūpē Dievs ir devis šādu mazu draudziņu, un viņi nāk atdot viņu Tam Kungam. Un, kad tu to dari, tas parāda, ka tu neesi...ka tu atdod Dievam to, ko Dievs tev ir devis. Lai Dievs viņu svētī.

Un tā, ja jūs vēlaties viņu paturēt... Es domāju, ka varbūt māte varētu paturēt viņu labāk nekā es. Un kā būtu, ja mēs vienkārši uzliktu viņam rokas? Vai tā jums būtu labāk? Jo es baidos viņu nomest jeb...nevis viņu nomest, bet saspīest viņu vai kaut ko tamlīdzīgu, ziniet. Es vienmēr baidos viņus saspīest, ziniet. Mana...mana...

Meda tur aizmugurē teica... Es domāju, ka tas ir tas darbs uz platformas, kad viņa mani nedaudz apskauž, ziniet. Viņai patīk turēt tos...

Nu, paskat tik, viņš skatās uz mani. Tas ir jauks puika. Tieši tā. Varbūt es varētu viņu paturēt. Interesanti. Ak, māsa, nevajag... Es ceru, ka viņš nenokritīs. Nu, vai viņš nav burvīgs? Tik burvīgs! Sveiks! Nu, tik jauks.

Nolieksim mūsu galvas.

Kungs Jēzus, pirms daudziem gadiem, kad kristietība piedzima Cilvēka veidolā, kuru sauca par Kristu, svaidīto Mesiju, Viņa Vārds bija Jēzus, cilvēki nesa pie Viņa savus mazos zīdaiņus, lai Viņš uzliktu uz tiem Savas rokas un viņus svētītu. Un Viņš sacīja: “Ļaujiet bērniņiem nākt pie Manis un neaizliedziet viņiem, jo tādiem ir debesu valstība.” Šis jaukais pāris, viņu vecvecāki un viņi ir bijuši uzticīgi Vārda sekotāji.

Kungs Jēzu, es šovakar atnesu un turu Tavā priekšā, draudzes gans un es, šo piemīlīgo mazo

Dāvidu Jonatānu Vestu. Es nododu viņu Tev no viņa mammas un tēta. Es atdodu viņu Tev, Kungs, lūdzot veselību, spēku un ilgu kalpošanas mūžu, lai pagodinātu Visvareno Dievu, kas atnesa viņu šajā pasaulē. Lai Dieva svētības ir uz viņa. Lai Svētais Gars ir uz šī bērna. Ja pienāks rītdiena, lai viņš nes Evaņģēliju, kas šodien ir tik dārgs viņa vecākiem un vecvecākiem. Dāvā to, Kungs. Un tā, Jēzus Kristus Vārdā es atdodu šo bērnu Tev viņa dzīves veltīšanā. Amen.

Man šķiet, ka viņi vēlas šo mazo draudziņu nofotografēt. [Kamera klikšķina–Tulk.] Es arī palēcos gaisā.

Lai Dievs tevi svētī, māsa. Lai jūs vienmēr mīlat un lolojat Kungu Jēzu un lai tas mazulis tiek audzināts Dieva pamācībā, un jums ir brīnišķīgs puika, tas nu ir skaidrs. Lai Dievs ir ar jums.

Man šķiet, ka viņš nometa savu knupīti. Vai jūs to atradāt? Ak vai!

Un tā, nodziedāsim to dziesmiņu *“Ievediet viņus”*. Tagad visi kopā, šim mazajam draudziņam. Labi, māsa.

Ievediet viņus, ievediet viņus,

Atvediet šos mazulus pie Jēzus.

20 Es nezinu labākas rokas, kurās tos ielikt, vai ne? Kunga Jēzus rokas!

21 Un tā, es zinu, ka šeit ir karsti. Es gribu pateikt apkopējam, manam brālim Dokam vai citiem, tiem, kas par to gādā. Dažas no māsām ir sasmērējušas savus svārkus ar ziedi, kas ir uz krēsliem. Cik daudzām no jums tā gadījās? Es zinu, ka tur ir mana sieva, manas divas meitas, mazā Betija Kolinsa, Bīleres kundze, dažas no viņām... Tur ir kaut kas, kāda smēre. Uzmet tam aci, Dok, kad varēsi. Tas ir... Es domāju, ka tas ir tur, kur viņas... Tā ir smēre vai krāsa, vai kaut kas cits, tieši tur, kur tie krēsli saliekas uz augšu un leju. Un... Nē? [Brālis Edgars “Doks” Branham saka: “Uz tiem nav nekādas smēres, kas varētu tur izlīst.”–Tulk.] Nu, tad es nezinu, kas tas ir. Kaut kas, ko es vienkārši... Man par to ieminējās, un es teicu, ka es ieminēšos par to Dokam. Labi.

Un tā, lūgšanu sapulce trešdienas vakarā. Vai ir vēl kaut kas? Vai tu esi paziņojis? Vai tu jau izteici savus paziņojumus, brāli Nevil? Viss jau ir paziņots.

22 Un tā, ja tāda būs Dieva griba, nākamās svētdienas rītā es vēlos runāt par apsūdzības tēmu, apsūdzot šo paaudzi par Kristus sišanu krustā. Jūs teiksiet: “Šī paaudze nebūtu varējusi to izdarīt.” Mēs noskaidrosim, vai viņi to izdarīja vai nē, saskaņā ar Vārdu. Un tā, nākamās svētdienas rītā, ja Tas Kungs gribēs. Ja, lūk, ja...ja...kaut kas notiks...

23 Šonedēļ man ir paredzēts būt arī kādā saietā Hjūstonā, un es tur būšu līdz svētdienai, tāpēc es nezinu, vai es varēšu, vai nē. Bet mums pirms tā jebkurā gadījumā vēl ir pāris svētdienas rezervē. Pēc tam mēs dosimies uz Čikāgu uz saietu jeb sanāksmi Čikāgā šī mēneša pēdējā nedēļā. Un tad man jāved ģimene atpakaļ uz Arizonu, jo viņu brīvdienas ir beigušās un bērniem ir jāatgriežas atpakaļ skolā.

24 Un tā, cik daudzi izbaudīja Vārda lasīšanu un Tā Kunga svētības? Mēs visi, tik ļoti.

25 Lūk, ir karsts, un es zinu, ka daži no jums šovakar dosies mājās. Es zinu, ka brālim Rodnijam un Čārlijam, un citiem ir jāstūrē tāls ceļš, un... Pagaidiet, jūs esat atvaļinājumā, vai ne? Nu, es dzirdēju, ka jūs braucat makšķerēt.

“Tas Kungs nepieskaita cilvēkam laiku, kad tas makšķerē. Tu it nemaz nenoveco, kad tu makšķerē.” Tā ka, jūs, meitenes, brauciet ar viņiem. Saprotat? Un es atbraukšu un jums pievienošos, ja varēšu. Un jūs zināt, ka “labais Kungs,” viņi saka, “nepieskaita cilvēkam laiku, kad tas makšķerē”. Dariet to daudz, kad...kad jūtiaties pavisam samocīti. Tas ir labākais veids kā relaksēties, kādu vien es savā dzīvē esmu atradis, tas ir doties pamakšķerēt.

26 Reiz es saņēmu atklātņi no mistera Troutmana. Vai kāds atceras misteru Troutmanu, saldēšanas uzņēmumu Ņūolbanī? Viņam tur bija neliela atklātne, uz kuras bija teikts: “Doties makšķerēt.” Un tur bija rakstīts: “Cilvēkam, kam ir... Visi cilvēki ir brāļi, kad tie makšķerē. Kāds tev vienmēr pasniegs roku grūtā brīdī, kad tu makšķerē.” Tur bija kādi astoņi vai desmit dažādi teicieni. Vēl tur pašā apakšā bija teikts: “Cilvēks ir tuvāk Dievam, kad viņš makšķerē.” Tā ka es

domāju, ka aptuveni tā tas arī ir. “Bagātais un nabagais ir visi vienādi, kad maksšķerē.” Saprotat? “Kāds tev vienmēr pasniegs roku grūtā brīdī, kad tu maksšķerē.” Un viss bija par “doties maksšķerēt”.

27 Nu, es jums pastāstīšu par kādu citu maksšķerēšanu, ar ko es nodarbojos pēdējos apmēram trīsdesmit trīs gadus, es maksšķerēju cilvēku dvēseles. Lai Tas Kungs palīdz mums iegūt ikvienu, ko mēs varam atrast.

28 Un tā, šovakar tas tiek ierakstīts. Lūk, šajā rītā (ja Džims ir šeit vai ieraksta) es...es domāju, ka uz lentes (kāds pievērsa tam manu uzmanību) es pateicu: “Otrā iziešana.” Es negribēju teikt *otrā*. Tā ir “Trešā iziešana”.

Svētais Gars uguns staba veidā, Dievs, nonākdams lejā izpausmē, īstenoja pirmo iziešanu, un...un atpakaļ...izveda Israēlu no Ēģiptes.

Otrā iziešana bija tad, kad Kristus izveda draudzi no jūdaisma.

Un *Trešā iziešana* ir tad, kad tas pats Uguns stabs izved līgavu no draudzes. Saprotat? Ārā no dabiskā; ārā no garīgā; un garīgo ārā no garīgā. Šie trīs, saprotiet...tas ir, garīgo ārā no draudzes. Un tad sanāk šīs trīs, trīs tā periodi.

29 Un tā, šovakar es gribēju ierakstīt vēl vienu lenti, un tā saucas: “*Vai tava dzīve ir Evaņģēlija cienīga?*” Tas droši vien neaizņems ļoti daudz laika. Nu, man šeit ir tikai dažas Rakstu vietas un piezīmes, bet vispirms mēs gribētu izlasīt Dieva Vārdu. Pirms mēs to darīsim, mēs tikai uz brītiņu nolieksim savas sirdis Viņa priekšā.

30 Kungs Jēzu, jebkurš vīrietis, sieviete vai bērns var pāršķirt šīs Bībeles lapas fiziski, bet atvērt to nevar neviens, izņemot Tevi. Es lūdzu, Kungs, paņemdams šo tēmu, jo manā sirdī ir tas, ka es vēlos to nosūtīt cilvēkiem visās valstīs, lai viņi zinātu, kādu tieši dzīvi viņiem ir nepieciešams dzīvot. Jo tik daudzi man ir jautājuši: “Vai kristieša dzīve ir draudzes dievkalpojumu apmeklēšana? Vai tā ir palīdzība nabadzīgajiem, tiem, kam ir vajadzība? Vai arī tā ir būt pastāvīgam draudzes loceklim? Vai tas ir būt uzticīgam...uzticība draudzei?” un tamlīdzīgi jautājumi. Tēvs, lai tā pareizā atbilde atnāk šovakar caur šiem vārdiem, kad mēs cenšamies nodot tos cilvēkiem. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

31 Un tā, atveriet savās Bībelēs svētā Lūkas grāmatu, un mēs sāksim ar 14. nodaļas 16. pantu, lai izlasītu kādu Rakstu vietu pamatam; kontekstam, jo tieši tam mēs centīsimies veltīt apmēram trīsdesmit līdz četrdesmit minūtes. Un tā, Lūkas Evaņģēlija 14. nodaļas 16. pants.

Tad Viņš sacīja tam: Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu.

Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas viss ir sataisīts.

Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani.

Un otrs sacīja: es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani.

Trešais teica: es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.

Tā ka kalps pārņācis to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja savam kalpam:

Ievērojiet, tie nav kalpi. “Kalps.”

...izej steigšus uz ielām un gatvēm, un pilsētām un ved šurp nabagus, kroplus, klības un aklus.

Un kalps sacīja: kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas.

Tad kungs sacīja kalpam: ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns.

Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu.

32 Lūk, vai jūs ievērojāt, ka tur bija trīs rāviņi jeb trīs piegājieni? Kad viņi izgāja pirmo reizi un aicināja tos, kas bija...tas ir, bija ielūgti atnākt, bet viņi to neizdarīja. Tāpēc tur sākās

dziedināšanas kampaņa, devās ārā atrast aklos un klibos. Bet vēl joprojām tur bija vieta, tāpēc viņš izgāja un piespieda labos, ļaunos un vienaldzīgos, lai tie ienāktu.

33 Un tā, izlasiet vēl vienu tādu līdzību, kaut ko tādu pašu, Mateja 22:1-10, ja vēlaties to izlasīt vēlāk. Bet es paņēmu šo tēmu no turienes: *Vai tava dzīve ir Evaņģēlija cienīga?*

34 Un tā, Jēzus šeit saka... Cilvēks vienmēr ir centies aizbaidināties, lai nepieņemtu Dieva Vārdu, kad Viņš ielūdz. Lai gan viņiem ir skaidri pierādīts, ka tas ir...ka tas ir Viņa mielasts un Viņa ielūgums, tomēr cilvēks vienmēr atrod attaisnojumus. Un, ja jūs izlasīsiet Mateja Evaņģēlija 22. nodaļu, jūs redzēsiet, ka arī tur bija atrasti attaisnojumi. Un...un viņi mēģina...

35 Tā tas ir bijis visos periodos. Tā tas bija tajā periodā, un ir teikts, ka kāds vīrs tos ielūdza, un viņam bija vīna dārzs. Un mēs redzam šo līdzību. Un kā viņš sūtīja savus kalpus novākt šo vīna dārzu. Atnāca pirmais kalps; ko viņi izdarīja? Viņi to aizdzina. Atnāca nākamais kalps – viņi nomētāja ar akmeņiem arī viņu. Un viņi padzina kalpu pēc kalpa, nežēlīgi cilvēki. Visbeidzot ķēniņš sūtīja savu dēlu. Un, kad atnāca viņa dēls, mēs redzam, ka viņi teica: “Šis ir mantinieks. Mēs viņu nogalināsim, un tad viss piederēs mums.” Tad Jēzus tiem sacīja: “Ķēniņš aizsūtīja un tos slepkavas nokāva, un viņu pilsētas nodedzināja.”

36 Un tā, mēs redzam, ka tad, kad Dievs dod cilvēkam ielūgumu un...kaut ko darīt jeb pieņemt to ielūgumu, kuru Viņš ir devis, bet viņš to noraida, tad pēc žēlastības atraidīšanas viņam atliek tikai un vienīgi sods. Ja jūs pārkāpjat žēlastības robežas, tad atliek tikai viena lieta, un tas ir sods. Un mēs redzam, ka cilvēks šādi ir rīkojies visos periodos. Tas ir noticis gandrīz katrā periodā Bībelē.

37 Kad Dievs sūtīja Noasu, Savu kalpu, un uztaisīja glābšanas ceļu visiem cilvēkiem, kas vēlējās tikt glābti... Bet cilvēki tikai smējās un izsmēja Noasu. Un Dievs bija uztaisījis ceļu, bet viņiem bija attaisnojumi. Tas neatbilda viņu...viņu modernajai domāšanai. Tas nebija...nebija tādā veidā, kā to gribēja viņi, tāpēc Noasa laikā viņi aizbaidinājās.

38 Viņi aizbaidinājās Mozus dienās. Viņi aizbaidinājās Elijas dienās. Viņi aizbaidinājās Kristus dienās. Un viņi aizbaidinās šodien.

39 Un tā, Viņš runā tieši uz Israēlu, uz tiem, kas bija aicināti uz mielastu, ko es šodien attiecinātu arī uz cilvēkiem, uz draudzi, kas ir saņēmuši ielūgumu uz mielastu, bet nevēlas to darīt – uz Tā Kunga garīgo mielastu. Un viņi to nedarīs. Viņi negrib to darīt. Viņiem ir citas lietas, ko darīt. Viņi atrod attaisnojumus.

40 Un tā, ja Israēls pirms diviem tūkstošiem gadu būtu pieņēmis viņiem doto ielūgumu, viņi nebūtu tādā stāvoklī, kādā viņi ir šodien. Pirms diviem tūkstošiem gadu Israēls noraidīja ielūgumu atnākt uz kāzu mielastu, viņi to noraidīja un tika nosodīti. Bet, kā teica Jēzus, viņi nomētāja ar akmeņiem un nogalināja pie viņiem sūtītos praviešus, atrodot attaisnojumus, lūk, tos attaisnojumus, kādi viņiem bija visos laikos.

41 Mēs redzam, ka Jēzus laikā Viņš...Viņš nepievienojās nevienam no viņiem. Viņi sacīja: “Kad šis cilvēks ir to visu iemācījis? Kādu skolu Viņš ir beidzis? Vai Viņš nav galdnieka dēls? Vai Viņa mātes vārds nav Marija? Vai viņa brāļi nav Jozefs un Jēkabs, un tā tālāk? Un vai Viņa māsas nav starp mums? No kurienes tad šim cilvēkam ir tāda vara to darīt?” Saprotat? Citiem vārdiem sakot, Viņš nepievienojās viņiem. Tāpēc viņi teica: “Viņš ir Belcebuls. Viņš ir samarietis. Viņā ir ļauns gars, un Viņš ir traks. Viņš...Viņš ir cilvēks, kuram ir ļauns gars, tāds reliģisks, kas ir novedis viņu līdz neprātam. Un tas ir tas. Viņš tur uzvedas kā kaut kāds mežonis. Nepievērsiet Viņam nekādu uzmanību.” Un mēs zinām, kas notika ar Israēlu. Un viņi kliedza. Viņi bija tik pārliecināti, ka tas Cilvēks kļūdās, ka...ak, kad viņi nosodīja Viņu, Viņš teica...Viņš teica... “Lai Viņa Asinis ir uz mums un uz mūsu bērniem,” un kopš tā laika tā tas ir bijis.

42 Jēzus mēģināja viņiem pateikt, ka tieši viņu aizbaidinājumi bija tas, kas nogalināja tos praviešus un nonāvēja tos taisnos, kas nāca. Viņi pieņēma savas ticības mācības, ko viņiem bija iedevuši cilvēki, tā vietā, lai pieņemtu Dieva Vārdu. Un, šādi rīkojoties, viņi bija padarījuši Dieva Vārdu neefektīvu.

43 Un tā, attiecībā uz šo jums ir vai nu jāpasaka, ka šī ir Dieva griba un Dieva vēlēšanās, vai arī

tas ir kaut kas cits, kas jums varētu būt labāks par šo. Lūk, jums ir jāizvēlas viens vai otrs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonai. Un jums ir jāpasaka: “Šī ir patiesība,” vai arī: “tā ir daļa no patiesības,” vai arī: “tā visa nav patiesība,” vai arī: “Tas nav salikts kopā pareizi,” vai arī: “Tas ir nepareizi izskaidrots.”

Un Bībelē ir teikts, ka “Dieva Vārds nav patvaļīgi skaidrojams”. Nevienam citam nav jāpievieno tam kaut kāds skaidrojums; tas ir uzrakstīts tieši tādā veidā, kā Dievs vēlas to izskaidrot. Tieši tas, ko tas saka, tieši tā tam ir jābūt. Vienkārši pieņemiet to tādu, kā tas ir pateikts, tā, kā tas šeit ir rakstīts.

44 Un tā, viņi pieņem savas ticības mācības. Viņi padara Dieva apsolījumus priekš sevis neefektīvus. Viņi apiet to. Viņi izvairīsies no tā.

45 Lūk, ja Krievija būtu pieņēmusi vasarsvētku svētību pirms septiņdesmit pieciem gadiem, kad Svētais Gars nonāca Krievijā, viņi šodien nebūtu komunisti. Lūk, pirms septiņdesmit pieciem gadiem Krievijā bija liela atmoda. Dievs nonāca starp viņiem, un viņiem bija lielas atmodas līdz pašai Sibīrijai. Un ko viņi izdarīja? Viņi to noraidīja. Un šodien ar to valsti ir cauri, un draudzes...draudze nevar pastāvēt, ja tā nesaņem atļauju. Un viņi ir nolemti sodam, ir nonākuši šajā mežonīgajā komunisma dusmu lēkmē, pārdevušies velnam.

46 Pirms piecdesmit gadiem Svētais Gars nonāca Anglijā. Tieši pēc tam atnāca Džordžs Džefrijs un F. F. Bosvorts, un Čārlzs Praiss, Smits Viglsvorts, šie lielie ticības cīnītāji, pirms piecdesmit gadiem, un piedāvāja Anglijai Svētā Gara atmodu. Bet ko viņi izdarīja? Viņi izsmēja viņus, lika viņus cietumā, sauca viņus par trakiem, domāja, ka tie ir zaudējuši prātu. Draudzes aizliedza cilvēkiem iet viņus klausīties. Bet viņi dziedināja slimos un izdzina ļaunos garus, un darīja lielas lietas. Un tā kā Anglija kā valsts noraidīja Evaņģēliju, tās...tās grēki ir zināmi visā pasaulē. Visā pasaulē, ieskaitot pat Romu un Franciju, teju vai nav nevienas tādas atkritējas valsts kā Anglija. Viņa ir atkrišanas māte. Tieši tur, kur sludināja Finnijs un daudzi tie lielie vīri, Haimarketā, un Čārlzs G. Finnijs un Veslijs, un visi pārējie, un viņa to noraidīja.

47 Un, lūk, pat pirms nedēļas vai divām laikrakstos, jūs redzat, ka viņu lielie vīri ir tik vāji pret sieviešu dzimumu, ka ir ielīduši spiegi. Un viņu priekšnieks ir atklājis vēl dažus. To ir publicējuši laikraksti. Viņu skandalozais grēks pašā valdībā ir apkaunojis viņu vārdu pa visu pasauli. Kāpēc? Viņa noraidīja Patiesību. Viņai bija savs aizbildinājums, un ar viņu ir beigas. Dievs ir beidzis ar Angliju jau ļoti sen.

48 Amerika, pirms piecpadsmit gadiem, kad pēc pentakostiem valstī turpinājās tā lielā dziedināšanas atmoda, un bija atmodas galvaspilsētā Vašingtonā. Prezidenti, viceprezidenti, lieli vīri, gubernatori, notika lielas lietas, tika dziedināti gubernatori un...un cilvēki. Kā kongresmenis Apšovs bija bijis kropls sešdesmit sešus gadus, un viņi nevarēja novērsties un pateikt, ka tas tā nebija. Tas notika tieši viņu acu priekšā, bet viņi to noraidīja.

49 Un šovakar...tas ir tas iemesls, kāpēc šī valsts joprojām paliek... Tā ir nolemta. Tai vairs nav vispār nekādu cerību. Tā ir pārkāpusi robežu starp sodu un žēlastību. Un viņa šeit ir ievēlējusi tos, kas tagad kontrolē valsti. Un viņa ir sapuvusi līdz serdei. Viņas politika ir sapuvusi. Šīs valsts morāle ir zemāka par jebko, ko es varu iedomātos. Un viņas reliģiskā sistēma ir vēl vairāk sapuvusi nekā morāle. Viņa kļūst...šādi rīkojoties, viņa tagad ir apvienojusies (visas šīs valsts draudzes) draudžu federācijā un ir pieņēmusi zvēra zīmi. Tas tik ir! Kāpēc? Kristus dod viņiem iespēju: “Nāciet uz Maniem svētkiem,” vasarsvētkiem, kas nozīmē “piecdesmit”.

50 Kad Svētais Gars izlējās pār Krieviju, viņi tika aicināti uz vasarsvētkiem, garīgiem svētkiem, bet viņi to noraidīja. Anglija, Svētais Gars tika izliets uz viņiem, bet viņi to noraidīja. Amerika, Svētais Gars tika izliets uz viņiem, bet viņi to noraidīja.

51 Viņš ielūdza trīs reizes. Trīs reizes Viņš sūtīja, bet viņi neieklausījās tajos svētkos. Tad Viņš sūtīja atkal, un Viņš teica: “Ejiet un piespiediet tos cilvēkus atnākt. Galdam ir jābūt nokomplektētam. Galds ir gatavs, vēl joprojām ir vieta.” Un es ticu, ka varbūt...varbūt nākamajos dažos mēnešos vai kaut kā tā, vai gadā, vai lai kad tas nebūtu, Dievs atsūtīs vēl vienu satricinājumu

pa visu zemi, jo kaut kur tur vēl ir kāds, kas ir iepriekšnolemtā sēkla, kuru ir jāapspīd gaismai, kaut kur, kaut kur pasaulē. Ar šo valsti kā tādu ir cauri.

52 Es nesen pārskatīju šīs nedēļas žurnāla "Life" numuru, tur, nu, tur, Litlerokā...tas ir, Hotspringsā. Un tajā es ieraudzīju, man šķiet, Ņujorkas štata gubernatoru ar kādu striptīza dejojāju tur Honolulu, kas ar viņu dejoja. Nu... Un tur, apakšā zem tā, bija vēl viens pazīstams cilvēks. Ak, kāds negods! Paskatieties uz mūsu valsti šodien. Paskatieties, kādā stāvoklī ir mūsu...mūsu valsts. Paskatieties, līdz kam tā ir nonākusi, cik zemu tā ir nogrimusi.

53 Paskatieties uz mūsu reliģisko sistēmu šodien. Kā tas var būt, ka draudzes ir tādā stāvoklī, kādā tās ir šodien? Tas ir tāpēc, ka tās ir atteikušās un noraidījušas Dieva vēstījumu, ielūgumu atnākt uz svētkiem. Vai jūs varētu šādu dzīvi nosaukt par Evaņģēlija cienīgu? Vai jūs varētu šādu dzīvi, ja viņi mierīgi ļauj saviem cilvēkiem darīt šādas lietas, smēķēt cigaretes...

54 Nesen šeit vienā draudzē... Šeit parkā spēlēja viena no mazās beisbola līgas komandām, un mana svaiņa mazais dēls ir pičers vienā no tām komandām. Un tā nu viņš bija tur un mētāja bumbu, un tur spēlēja draudzes līga. Un tur uz laukuma bija draudzes gans, spēlēja kopā ar tiem puīšiem. Un tas draudzes gans smēķēja cigareti pēc cigaretes, no draudzes, kas atrodas patiešām netālu, tepat blakus pie mūsējās. Un vai jūs varētu iedomāties, ka cilvēks... Un to pamanīja pat cilvēki, kas sēdēja skatītājos. Bet paliek tā, ka viņi tam vairs nepievērš nekādu uzmanību.

55 Viena liela draudze, man zināma baptistu draudze, atlaiž draudzi pēc svētdienas skolas uz papildus piecpadsmit minūtēm, lai mācītājs un visi pārējie varētu pastāvēt ārā un uzsmēķēt, pirms viņi atkal ieiet iekšā un dara savu pienākumu Tā Kunga priekšā. Džons Smits, tās draudzes dibinātājs, tik ļoti lūdza, lai Dievs sūta atmodu, ka viņam vakaros bija tik ļoti aizpampušas acis, ka sievai nācās viņu nest pie galda un barot ar karoti. Ja... Tas vīrs apgriezto kapā, ja viņš zinātu, ka draudze ir nonākusi šādā stāvoklī. Kas tas ir? Viņi bija ielūgti atnākt, bet noraidīja to. Tas ir vienīgais iemesls. Un jūs atcerieties, ka Jēzus šeit sacīja, ka tie, kas bija ielūgti un to noraidīja, nebaudīs Viņa mielastu.

56 Kad Dievs sūta Svēto Garu un klauvē pie cilvēka durvīm, bet viņš apzināti to noraida, viendien viņš noraidīs to pēdējo reizi, un tad jūs zaudēsiet šo privilēģiju. Jūs varat sēdēt draudzē un klausīties Evaņģēliju, un piekrist Evaņģēlijam. Jūs pat varat teikt: "Es zinu, ka tas ir pareizi," bet pat pirkstu nepakustināt, lai kaut ko ar to darītu. Saprotat? Jūs tikai klausāties Viņu, jo sakāt: "Es ticu, ka tas ir pareizi." Tev tas vienkārši simpaticē.

Es varētu teikt: "Es ticu, ka *tie* ir desmit tūkstoši dolāru." Tas nenozīmē, ka es tos dabūju. Saprotat? Es varētu teikt: "*Tas* ir labs auksts ūdens," bet atteikties to dzert. Vai saprotat, ko es gribu pateikt?

Un tā ir mūžīgā dzīvība. Un, atsakoties to darīt, jūs kādu dienu šķērsosiet robežu starp sodu un žēlastību, un tad jums nebūs tās privilēģijas atnākt un saņemt to.

57 Jums, kas nākat uz šo vietu. Es neesmu atbildīgs par tiem, kas...tas ir, kam sludina citi kalpotāji. Bet, ja tas ir pareizi, jūs esat tam parādā savu dzīvību. Ko vēl jūs varētu atrast, kas dotu jums lielāku labumu, nekā zināt, ka jums var būt mūžīgā dzīvība?

58 Kā būtu, ja es šeit dalītu kapsulas, un būtu zinātniski pierādīts...zinātniski pierādīts, ka šī kapsula ļaus jums nodzīvot tūkstoš gadu? Nu, man nāktos izsaukt šurp zemessardzi un izdzēst viņus no šejienes. Lai to izdarītu, tev nebūtu jāaicina cilvēki pie altāra, jums būtu jādzēst viņus prom; lai dzīvotu tūkstoš gadus.

Un tomēr ir zinātniski pierādīts, ka mūžīgais Dievs, viss Viņa augšāmcelšanās spēks, kas ir apsolījis jums mūžīgo dzīvību... Bet sātans ir izveidojis tur savus leģionus un tur tevi no tā pa gabalu. Saprotat? Un tomēr jūs varat paskatīties un esat pietiekami saprātīgi, lai ieskatītos tam sejā un ieraudzītu, ka tas ir pareizi, bet pēc tam noraidāt to. Saprotat?

59 Kaut kas, kaut kāds attaisnojums: "Ir pārāk karsts. Es esmu pārāk noguris. Es to izdarīšu rīt." Vienkārši kaut kāds attaisnojums, tas ir viss, kas viņiem ir. Noraidot piemeklēšanas dienu, tas atdala tevi no Dieva.

60 Lūk, mēs redzam. Un Vecajā Derībā viņiem bija tas, ko viņi sauca par jubilejas gadu. Tas bija laiks, kad visi cilvēki, kas bija vergi, varēja kļūt brīvi, kad tika skandināts tas jubilejas gads. Bet tad, ja kāds cilvēks negāja ārā, ja viņš varēja atrast kaut kādu attaisnojumu, kādēļ viņš negribēja atgriezties savā zemē, tad viņam kā zīme ar īlenu pie tempļa staba tika pārdupta auss. Un tad, neatkarīgi no tā, cik daudz jubileju bija, tas cilvēks bija pārdots uz visiem laikiem. Viņš vairs nekad nevarēja atgriezties kā Israēla pilsonis. Ko viņš izdarīja? Viņš noraidīja savu ielūgumu. Viņam nekas nebija jāmaksā. Viņa verdzības parāds bija dzēsts. Viņa ģimene bija brīva. Viņš varēja uzreiz atgriezties savā dzimtenē un saņemt savu īpašumu. Bet, ja viņš atteicās to darīt, tad viņš vairs netika pieskaitīts Israēlam, un viņa īpašums tika atdots citam.

61 Lūk, tas pats, kas attiecas uz fizisko, attiecas arī uz garīgo; ja mēs esam mūžīgās dzīvības mantinieki un mēs dzirdam Evaņģēliju un zinām, ka tas ir patiess, bet noraidām to, atsakāmies darīt to jeb ieklausīties tajā, mēs pieņemam zvēra zīmi.

62 Lūk, kāds saka: “Nu, būs kaut kāda zvēra zīme, reiz tā atnāks.” Atļaujiet man jums pateikt. Tā jau ir atnākusi. Saprotat? Tiklīdz sāka nonākt Svētais Gars, sāka darboties zvēra zīme. Saprotat?

63 Jums ir tikai divas lietas. Viena no tām ir pieņemt to, tā ir Dieva zīmoga pieņemšana. Noraidīt to, tā ir zvēra zīmes pieņemšana. Noraidīt Dieva zīmogu nozīmē pieņemt zvēra zīmi. Vai visi saprot? Noraidīt Dieva zīmogu nozīmē pieņemt zvēra zīmi. Jo Bībele saka, ka “visi, kas nebija apzīmogoti ar Dieva zīmogu, pieņēma zvēra zīmi”.

64 Kad skanēja tā bazūne, visi, kas gribēja iet brīvībā, varēja iet. Tie, kas to neizdarīja, tika iezīmēti.

Tātad, redziet, zvēra zīme, ja mēs runājam par to nākotnē, tad tas ir tad, kad tā izpaudīsies, kad jūs sapratīsiet, ka tas ir tas, ko jūs jau esat izdarījuši. Saprotat? Un tāpat ir arī ar Svēto Garu – tas tiks izpausts. Kad mēs redzēsīm Kungu Jēzu nākam godībā un sajutīsīm to pārveidojošo spēku, un redzēsīm, kā mirušie celsies no kapiem, un zināsīm, ka jau pēc mirkļa mēs tiksīm izmainīti un mums būs tāds ķermenis kā Viņam. Tas tiks izpausts. Tad būs redzams, ka tie, kas to noraidīja, tiks atstāti lejā...ārā.

65 Vai tad Jēzus neteica, ka tās jaunavas izgāja satikt Kristu? Dažas no viņām aizmiga pirmajā sardzē, otrajā, trešajā, ceturtajā, piektajā, sestajā, līdz pat septītajai sardzei. Bet septītajā sardzē, lūk, kad atskanēja tā skaņa: “Redzi, Līgavainis nāk, izejiet Viņam pretī.” Un tās, kas gulēja, pamodās. Visi tie periodi, līdz pat Vasarsvētkiem, pamodās. Saprotat? No septītā perioda, no septītā draudzes perioda, no visiem tiem bijušajiem laikiem, padomās. Un tie, kas bija šajā draudzes periodā, kas bija dzīvi, tie tika izmainīti. Un viņi ienāca.

Un tajā pašā laikā, kad viņas ienāca, atnāca guļošā jaunava un sacīja: “Mēs gribam nopirkt no jums eļļu.”

66 Bet tās sacīja: “Mums pietiek tikai sev. Ejiet pie tiem, kas to pārdod.”

Un, kamēr viņas mēģināja iegūt to eļļu, atnāca Līgavainis.” Vēl nekad pasaules vēsturē nav bijis tāda laika, ka anglikāņi, baptisti, metodisti, prezbiteriāņi... Avīzes ir pārpildītas. Reliģiskās avīzes slavē Dievu, ka tās guļošās jaunavas tagad cenšas saņemt vasarsvētkus, cenšas saņemt Svēto Garu. Un vai tad cilvēki nesaprot, ka saskaņā ar Dieva Vārdu tas nenotiks? “Kamēr tās mēģināja atgriezties, atnāca Līgavainis un aizveda līgavu. Bet viņas tika izmestas ārējā tumsā tiesai, jo viņas noraidīja savu ielūgumu.

67 Visi cilvēki ir ielūgti atnākt. Dievs ir sūtījis Savu gaismu katrā periodā, bet tā ir tikusi noraidīta.

68 Un, lūk, šodienā ne ar ko neatšķiras no visiem citiem laikiem. Noraidīt piemeklēšanas dienu... Kad Dievs apmeklē draudzi un cilvēkus, tad pieņemiet to. Neatlieciet to uz nākošo gadu, uz nākošo atmodu. Tagad ir tā stunda: “Šodien ir tā glābšanas diena.”

69 Un atcerieties, ka Dievs nekad un nevienā laikā nav sūtījis vēstījumu, kuru Viņš nebūtu apstiprinājis pārdabiskā veidā. Pats Jēzus teica: “Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neticiet Man. Bet, ja Es daru tos darbus, tad ticiet tiem darbiem, ja jūs nevarat ticēt Man.” Un, kad jūs redzat to

skaidri, nepārprotami un izpaustu...

70 Un tā, ir pienācis laiks, kad viņa to noraida, tad viņai ar īlenu tiek caurdurta auss, tad viņa to vairs nekad nedzirdēs. Tagad viņa dodas uz draudžu savienību, lai ieietu tajā un pieņemtu zvēra zīmi.

71 “Viens no svarīgajiem mērķiem,” kāds man tikko kā iedeva to avīzi par to, ko ir pateicis jaunais pāvests, “ir apvienot kopā draudzes.” Viņi to izdarīs tikpat droši, kā es te stāvu. Un protestanti uz tā uzķersies. Saprotat? Jo draudze... Bībelē ir teikts, Pāvils, Tā Kunga pravietis, teica: “Tā diena neatnāks, kamēr vispirms nenāks atkrišana, un tad...pirms neatklāsies grēka cilvēks, viņš, kas sēž Dieva templī, paaugstinot sevi pāri visam, kas ir...pāri Dievam; viņš, kā Dievs,” piedodot grēkus uz zemes un tā tālāk.” Bet tas taču ir noticis! Bet tas nevarēja notikt pirms atkrišanas, pirms draudze nesāka iet prom no garīgā mielasta, kāpties atpakaļ un organizēties. Un tad atklāsme vairs nepalika kopā ar draudzi.

72 Atcerieties, Israēls dienu un nakti staigāja līdz ar uguns stabu. Kad tas uguns stabs kustējās, viņi virzījās kopā ar to. Un atcerieties, ka tā bija uguns naktī un mākonis dienā. Tātad tas varēja notikt dienā vai naktī, jebkurā laikā. Bet, kad vien tas bija, tika veikta salīdzināšana, lai viņi nepalaistu to garām. Naktī tā bija gaisma, bet dienā mākonis, un viņi tam sekoja. Tieši tā! Tā pati lieta!

73 Mārtiņš Lutērs to ieraudzīja. Ko viņš izdarīja? Viņš izgāja no katolicisma. Bet ko viņi izdarīja? Viņi uzbūvēja apkārt nelielu žogu, sacīja: “Mēs esam luterāņi. Tas ir tas.”

74 Tad Veslijs ieraudzīja, kā tas virzās prom no turienes. Viņš devās. Ko viņi izdarīja? Uzbūvēja tam apkārt nelielu žogu, teica: “Tas ir tas.” Ko darīja tā gaisma? Atkal turpināja virzīties uz priekšu.

75 Pentakosti to ieraudzīja. Ko viņi izdarīja? Iznāca no veslijiešiem un nācariešiem, un pārējiem. Ko viņi izdarīja? Viņi uzcēla ap to nelielu žogu, nosaucās: “Mēs esam vienotība,” un “mēs esam trīsvienīgie,” un “Mēs esam apvienotie,” un tamlīdzīgi. Un ko darīja Viņš? Dievs devās uz priekšu ārā no tā visa. Saprotat?

76 Mēs nevaram tā rīkoties. Mums ir jāseko katru dienu, katru diennakts stundu, ar katru šī ceļa soli. Mums ir vajadzīgs, lai mūs ved Kungs Jēzus Kristus. Ja mēs to nedarām, tad mēs dzīvojam organizācijas dzīvi. Un dzīve, kas neseko Kristum katru dienu, nav cienīga.

77 Vīrietis, kurš svētdienā ir kristietis un iet uz baznīcu, sēž tur un domā, ka baznīca pieder viņam, jo viņš dara *to*, *šito* un vēl *to*, bet pirmdien viņš zog un melo. Un sievietes, kuras iet uz publiskām pludmalēm un staigā pa ielu amorālās drēbēs!

78 Es atcerējos prezidenta sievu; viņa pat nelietoja kosmētiku, kad stājās pāvesta priekšā; bet pēc tam viņa atgriezās un ar savu “ūdensgalvas” frizūru nodiktēja modi sievietēm valstī. Un visas tās kleitas, kad viņa kļuva par māti, tagad katra sieviete valstī vēlas valkāt vienu no tām grūtnieču kleitām. Tā tas ir. Tas rāda piemēru. Un viņi zina, ka tie cilvēki to darīs. Viņi pieņem pasaules garu, un tam nav vietas dzīvā Dieva draudzē.

79 Sievietēm vajadzētu skatīties uz Jēzu Kristu. Jums būtu jāskatās uz Sāru un citām no Vecās Derības.

80 Lūk, viņi ir nonākuši līdz tam, ka... Nesen es kaut kur sludināju par to, ka sievietēm ir jāpaklausa saviem vīriem. Paklausīt? Mjā! Šī laulības paraža jau sen vairs netiek praktizēta. Un viņas negrasās to darīt. Tieši tā. Viņas dzīvo Amerikā, un viņas liks tev to saprast. Viņas negrasās paklausīt. Bet, kamēr tu to nedari, pat nedomā saukt sevi par kristieti, jo tu neesi. Man vienalga, cik daudz tu dejo un runā mēlēs – ja tu nepaklausī savam vīram, tu esi ārpus Dieva grības.

81 Sieviete, kas valkā šortus un dara tās lietas, ko viņa dara uz ielas, nesauc sevi par kristieti. Tu gribi ņemt no pasaules un tajā pašā laikā turēties pie savas liecības. Tu nevari to darīt Dieva klātbūtnē, ja tu zini, ka to darīt nevar.

82 Ievērojiet, “ar caurdurtu ausi”, iezīmēts uz visiem laikiem – tad tu vairs nekad nedzirdēsi. Atcerieties, tā ir ausu aizvēšanas zīme. Tu nekad vairs to nedzirdēsi. Tu vairs neklausīsies. Tu vairs

nekad nebūsi spējīgs atkal...atkal to izdarīt.

83 Ak! Viņa tam netic. Ak vai! “Nemaz nesaki viņai. Viņa tam tic.” Nē! Viņa tev tūlīt pateiks... Viņa to nezina. Kā varētu lēdija... Es jums tikai jautāju, kā varētu lēdija...

Kā es teicu svētdien, pagājušās svētdienas vakarā, tieši pirms nedēļas par “mirgojošu sarkano gaismu”, ka...ka sieviešu dzimums ir kļuvis skaistāks kā jebkad agrāk. Lūk, tas nav nekas...nekas pret sievietēm, lūk, tas ir tikai...bet kā viņa to kontrolē. Saprotat? Viņa ir tāda, lai viņa tiktu kārdināta, tāpat kā Ieva tika nolikta tā koka priekšā.

84 Katram cilvēkam, katram dēlam, kas nāk pie Dieva, ir jāiziet cauri tai pārbaudes stundai. Šis ir sievietes periods, šajā valstī, kad viņai ir jāiziet cauri šai pārbaudei. Ja viņa spēj būt skaista sieviete un uzvesties kā māsa, tā Kunga svētība ir uz viņas. Bet, kad viņa to apzinās, bet sevi izrāda, tas pilnīgi skaidri parāda, ka uz viņas ir slikts gars. Es nedomāju, ka viņa apzināti vēlas tāda būt, daudzas no viņām to negrib, bet viņas to neapzinās.

85 Vai tad jūs varētu mani pārliecināt, ka pieklājīga, domājoša sieviete spētu uzvilkt šo īso tērpiņu, ko viņas valkā šeit uz ielas?

86 Šeit sēž divas manas jaunās meitas. Es nezinu, kas iznāks no šiem bērniem, es vienkārši lūdzu par viņām. Bērni šodien...es nezinu... Tu nevari pateikt. Es nezinu. Viņi nav imūni pret to. Viņiem pašiem būs jāstājas Jēzus Kristus priekšā un jāsniedz atbilde. Viņas nevar tur iet, pamatojoties uz to, kam...kam es ticu vai kam tic viņu māte. Es nezinu, ko viņas dara, bet faktiski šajā laikā es domāju, ka, ja šīs meitenes atrastos uz ielas tāda veida drēbēs un kāds vīrietis viņas apvainotu, tāda veida drēbēs, es nedomāju (ja man būtu tāda iespēja), ka es varētu to vīrieti nosodīt. Tā tas ir. Es nosodītu meitenes. Viņām nav tiesību tā rīkoties.

87 Paklausieties! Ja cilvēks uzskata... Un viņi māca, ka “cilvēks ir ne vairāk kā dzīvnieks, viņš ir cēlies no dzīvniekiem”. Nu tad paskatieties, tu ieliec viņu tur kā...

88 Paskatieties uz suņa attieksmi pret kucīti noteiktos laikos, viņu neapturēs nekādi žogi vai kas cits, jo tā kucīte ir tādā stāvoklī; cūkas, govīs, visi pārējie dzīvnieki. Un, ja mēs esam dzīvnieki, un tā tas ir, no fiziskās puses... Un tad, kad sieviete sevi šādā veidā izrāda, viņa pierāda, ka viņa ir tāda pati kā tas sunītis jeb...precīzi tas pats, jo citādāk viņa to nedarītu. Viņa zina. Daba viņai māca, ka vīrietis uz viņu skatīsies. Un Bībelē ir teikts: “Kas skatās uz sievieti, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”

89 Ar to sākas pārbaude. Un velns izskaistina šīs sievietes un izģērbj tās, un izliek viņas tur ārā, lai pārbaudītu tevi. Vīrieši, aizgrieziet savas galvas! Esiet Dieva dēli! Sievietes, ģērbieties kā Dieva meitas, lai jums nebūtu jāatbild par laulības pārkāpšanu tajā dienā.

90 Ja šī sieviete, lai cik nevainīga... Varbūt viņa nekad nav darījusi neko sliktu, viņai pat prātā nav bijis darīt ko nepareizu. Bet, kad tas grēcinieks, kas paskatījās uz to graciozo tās sievietes figūru (zinot, ka viņš ir vīrietis, un sievietes dzimums ir...viņai ir viens dziedzeris, bet vīrietim ir cits), un tam grēciniekam par to būs jāatbild Tiesas dienā. Kas to izdarīja? Kas ir vainīgs? Ne viņš, bet tu! Tā nu tas ir, amorāli!

91 Paskatieties uz šo valsti. Reiz bija tā, ka viņiem...viņiem bija tās kleitas līdz ceļgaliem, ko nēsāja sievietes, mums bija tās jāsūta no Parīzes. Šodien Parīze tās sūta no šejienes. Tas ir kļuvis tik neķītri, ka Parīze nespēj turēt tam līdzi. Tā ir taisnība. Tas viss... Kāpēc? Evaņģēlija noraidīšana. Kāpēc?

Parīzē tas nenotika. Tur ir simtprocentīgs katolicisms. Protestanti tur pat nevar iekļūt. Paskatieties uz Billiju Grēmu. Man šķiet, ka visā Parīzē ir tikai seši simti kristiešu, no tiem miljoniem, seši simti kristiešu, protestantu. Tie nav Svētā Gara piepildīti, tie ir tikai absolūti protestanti, seši simti no miljonu miljoniem. Viņiem nebija iespējas to noraidīt.

92 Bet šiem cilvēkiem ir Evaņģēlijs. Un, kad viņi aiziet no vēstījuma un Evaņģēlija, ko viņi ir redzējuši nodemonstrētu, uzjautrinās par to, jo viņus ir aptinusi ap pirkstu kādas prostitūtas mācība, un kāds mācītājs stāv kancelē, vairāk domādams par dolāriem un pārtikas taloniem, nevis par dvēseli, tiem cilvēkiem, kuriem viņš sludina, tā tas ir, tieši tas ir pie tā novedis. Tagad viņa ved

pasauli.

93 Jūs atceraties, ne pārāk sen, apmēram pirms divdesmit gadiem šajā dievnamā es sludināju par tēmu: “Es parādīšu jums Amerikas dievieti,” un šeit bija tā modernā sieviete, sēdēja tur ar to. Lūk, kas tas ir. Tagad viņi to pat saņem...viņi saņem to, ko prasīja. Un viņi to dabūs. Tas arī viss.

94 Nē! Viņas tam neticēs. It nemaz! Viņas jums uzreiz liks saprast, ka viņas ir Amerikas pilsones un viņām ir tiesības rīkoties, kā vien vēlas. Es tikai gribētu...

95 Atļaujiet man jums pateikt. Es pateikšu jums tagad. Nē, ar politiku neko neizdarīsi. Nē, ar demokrātiju neko neizdarīsi. Demokrātija ir sapuvusi līdz pašam kaulam. Ja to varētu praktizēt starp kristiešiem, viss būtu kārtībā. Bet, kad tā tiek pielietota tur pasaulē, tad viss kļūst par burām, bet nav nekāda enkura. Pilnīgi pareizi.

96 Paskatieties uz to šodien. Var notikt jebkas, un viņi būs tikai... Jebkas, ja viņiem ir politiski sakari, viņi tiks cauri, pat būdami vainīgi slepkavībā.

97 Kad tovakar es tur sludināju, mēģinot glābt šo divu jauniešu dzīvības... Viņi bija tik vainīgi, cik vien var būt. Pat tas prokurors toreiz mani atbalstīja, un viņš teica: “Tā ir taisnība.” Viņš teica: “Es esmu pret to, ka cilvēkam tiek atņemta dzīvība.” Viņš teica: “Ja jūs papētīsiet noziedznieku reģistru, kas tad tiek nonāvēti uz elektriskajiem krēsliem un citur? Tas nav tas bagātnieks. Viņš var atļauties nolīgt sev advokātu, un viņam ir sakari, daži netīri triki, un dažas sviras *šeit* un dažas *tur*, un uzpērk to visu.” Viņš sacīja: “Tie ir tādi nabaga jaunieši kā šie, kuriem nav pietiekami naudas, lai normāli paēstu, lūk, kādi to saņem. Tie ir tie, kurus viņi nonāvē uz elektriskā krēsla, tādi, kurus viņi sauc par tumsoņiem, un viņi vienkārši uztur to nāves soda nosaukumu.”

98 Es teicu: “Pirmā slepkavība, kas tika izdarīta pasaulē – viens brālis nogalināja otru, bet Dievs neatņēma viņam par to dzīvību. Viņš viņu iezīmēja, lai neviens neatņemtu viņam dzīvību. Pareizi. Tas bija tas augstākais Tiesnesis.”

Es redzu, ka viņi noņēma no viņiem to sodu. Tagad viņiem būs vēl viena tiesas prāva. Protams, tagad viņi saņems mūža ieslodzījumu, kas nozīmē vienpadsmit gadus, un, iespējams, viņi tiks atbrīvoti pret galvojumu. Viņi ir vainīgi. Protams, viņi ir vainīgi. Viņus būtu jāsūta uz labošanas iestādi uz visu mūžu, bet nevis jāatņem viņiem dzīvību. Nevienam cilvēkam nav tiesību atņemt cita cilvēka dzīvību. Tieši tā! Es tam neticu. Protams, ka nē.

99 Ak! Viņi saka... Nu, viņi nedomā, ka viņi ir ārpus Tā Kunga gribas, jo neko vairāk viņi nezina un neko vairāk viņi negrib dzirdēt. Viņi ir aizvēruši savas ausis patiesībai.

100 Arī Ēģipte negribēja zināt, ka tas sektantu bars bija Tā Kunga griba. Kāpēc lai viņi gribētu zināt, ka kāds traks vīrs, kas atnāca uz turieni no tuksneša, ar *šādi* nokarājušos bārdu, un sacīja: “Faraon, es esmu atnācis Tā Kunga Vārdā. Laid vaļā tos bērņus!”

Faraons sacīja: “Kas? Es? Izmetiet viņu ārā!” Saprotat? “Es?”

“Ja tu to nedarīsi, Tas Kungs Dievs satrieks šo valsti.”

101 Joprojām: “Tas vecais īgņa, izdzeniet viņu kaut kur ārā. Lai viņš iet, viņš droši vien ir pārkarsis saulē.” Saprotat? Bet tas atnesa tiesu, jo tas vīrs bija pravietis un viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS. Pilnīgi pareizi! Viņi negribēja tam ticēt.

Arī Roma negribēja tam ticēt, bet tas tik un tā notika.

102 Israēls negribēja ticēt, ka tas bija Mesija. “Kā gan viņi, tas...tas galiliešu bars...” Teica: “Vai tad tie visi nav galilieši? No kurienes viņi nāk? Ar kādiem ļaudīm Viņš turas kopā? Tie paši nabagākie ir sanākuši kopā, lūk, ar kādu pūli Viņš biedrojas. Lūk, kas nāk Viņā klausīties – nabagi, tie cilvēki, kas neko nezina. Viņi nav izredzēti. Viņi nav...viņi nav tādi intelektuāļi, kādi esam mēs. Tas ir nabagu bars.” Jūs dzirdat, kā viņi runā par atmodu šajā laikā. “Kāds pūlis viņos klausās? Kādi cilvēki apmeklē tās sanāksmes? Kāda veida cilvēki tie ir?”

103 Nesen dzirdēju kādu puisi sakām... Nu, viņš bija tāds kā... Tas bija Houpas patēvs. Un es stāstīju viņam par Svētā Gara kristību. Viņš teica: “Nu, kurš gan kam tādām ticēs, ja nu vienīgi no tādām pašas grupas, kāda tev ir tur?” Viņš teica: “Lai tad *tāds un tāds* (kāds uzņēmējs šeit pilsētā, tik

negants, kā jau parasti), lai viņš pasaka, ka viņš ir saņēmis Svēto Garu, tad es tam noticēšu.”

104 Es teicu: “Neuztraucies, viņš nekad to nepateiks.” Tas cilvēks drīzumā nomira, bez Dieva. Saprotat?

Esi uzmanīgs ar to, ko tu dari. Esi uzmanīgs ar to, ko tu saki. Tu gribi Evaņģēlija cienīgu dzīvi. Pareizi.

105 Israēls neticēja tai...tai cilvēku grupai. “Tas trakais, vārdā Jēzus no Nācāretes, kurš ir dzimis,” kā viņi uzskatīja, “dzimis ārļaulībā.” Un cilvēki tam ticēja, jo viņi teica: “Tas nebija viņa... Nu, Viņa tēvs ir Jāzeps, un Marijai bija jādzemdē tas bērns, pirms viņi vēl bija, piedzima...nu, tas ir ārļaulībā dzimis. Un kas Viņš ir? Vienkārši trakais. Viņš ir viens no tiem jocīgajiem. Neejiet Viņu klausīties.” Ko viņi darīja? Viņi sūtīja savas dvēseles uz elli. Viņi ņēma...

106 Jēzus teica: “Atstājiet tos! Ja aklais ved aklo, vai tad viņi abi neiekritīs bedrē?” Tā tas ir. Viņi to nezināja. Viņi tam nenoticēja. Viņi nevarēja.

107 Viņi nevarēja ieraudzīt, kā tādi vienkārši cilvēki ar vienkāršu vēstījumu, kam bija jātiek noraidītam, varēja būt par iemeslu lielas valsts sagrūšanai. Tagad ieklausieties! Viņi nevarēja saprast, ka parastu, vienkāršu, prastu cilvēku grupa... Ziniet, Bībelē ir teikts, ka “vienkāršie ļaudis Jēzu labprāt klausījās”.

108 Ne tik sen man Meksikā notika kāds neliels gadījums. Ģenerālis Medina, Dieva izredzēts, reiz vienā no sanāksmēm uz viņa takas atspīdēja tā gaisma. Šis lielais katoļu karavīrs, viens no augstākajiem ģenerāļiem Meksikā, pazemīgi atnāca pie altāra un saņēma Svētā Gara kristību. Viņš devās atpakaļ uz Meksiku, viņš visu laiku lūdza, lai es aizbraucu uz turieni. Visbeidzot es nolēmu doties. Tas Kungs mani vadīja; man bija vīzija, es pastāstīju sievai. Devos uz turieni.

Un, kad viņš to izdarīja, būdams viens no viņu galvenajiem ģenerāļiem, četrzvaigžņu ģenerālis, viņš devās uz galveno pārvaldi, uz valdību. Un viņi, viņi tur ir stingri pret protestantiem, ziniet. Tāpēc viņi zināja, ka tā būs šausmīga sapulce, tāpēc viņš devās turp un paņēma armijas apsardzi. Un, kad viņi to izdarīja, viņi sadabūja lielu arēnu. Un viņi grasījās mani tur šādi atvest. Mani bija uzaicinājusi valdība.

Un tā, kad viņi to izdarīja, tas bīskaps, viens no katoļu baznīcas galvenajiem bīskapiem, atnāca pie viņa, pie gubernatora, un teica: “Ser, kā es saprotu, jūs esat uzaicinājuši kādu, kas nav katolis.”

Viņš atbildēja: “Jā. Un kas tad ir?”

“Nu,” viņš sacīja, “jūs nevarat šeit aicināt šādu cilvēku. Šī valdība vispār neko tamlīdzīgu nekad nav darījusi.”

109 “Bet,” viņš sacīja, “tagad mēs esam to izdarījuši.” Viņš sacīja: “Nu,” sacīja, “tas ir cienījams cilvēks. Kā es saprotu, ka tūkstošiem cilvēku nāk viņu uz klausīt. Ģenerālis Medina, viņš ir mans tuvs draugs.” Viņš teica... Un bija... Prezidents pats ir protestants, ziniet, metodists. Tāpēc viņš teica...viņš teica: “Cik nu es zinu, tas ir godājams cilvēks.” Teica: “Ģenerālis Medina, viņš atgriezās caur šo cilvēku.” Teica: “Nu, cik es zinu, viņš ir godājams cilvēks.” Teica: “Viņi apgalvo, ka viņu nāks klausīties tūkstošiem cilvēku.”

Un tas bīskaps sacīja: “Kādi tad ir tie ļaudis, ser? Vienkārši tumšoņas, lūk, kādi iet klausīties tādu cilvēku.”

110 Prezidents sacīja: “Ser, viņi ir bijuši jūsu rīcībā pieci simti gadu, kāpēc viņi ir tumšoņas?” [Brālis Branham un sanāksme smejas–Tulk.] Ar to pietika. Tas atrisināja jautājumu. Ak vai! Tas viņus atragoja. Tieši tā! Jā.

111 Kad tas mazulis tika augšāmcelts no miroņiem, es nosūtīju sūtni pakaļ tam cilvēkam. Tā sieviete teica spāniski: “Mazulis nomira šorīt pulksten deviņos.” Un lietus lija aumaļām; katru vakaru tur bija apmēram desmit tūkstoši jaunatgriezto pie Kristus.

Iepriekšējā vakarā kāds vecs akls vīrs uz platformas bija saņēmis redzi. Ak, tur stāvēja vecu lakatu un cepuru kaudze, trīs vai četras reizes lielāka par šo dievnamu un apmēram *šitik* augsta. Un

es vienkārši...

112 Viņi nolaida mani uz arēnas pa virvēm, lai es varētu tikt iekšā. Es vienkārši tur izgāju un sāku sludināt ticībā.

Billijs pienāca un teica: “Tēti, tev kaut kas būs jādara ar to sievieti.” Teica: “Man tur stāv trīs simti palīgu, viņi nespēj apturēt to sīciņo sievieti, kas sver aptuveni simts mārciņas.” Un skaista lēdija, apmēram *šitik* gara, apmēram...ak, varbūt tas bija viņas pirmais bērns. Es teiktu, ka viņai bija divdesmit trīs vai divdesmit pieci gadi.

113 Un viņa stāvēja tur, un viņas mati nokarājās, un viņa turēja rokās mazuli. Un viņa rāvās, lai tiktu tajā rindā, tie vīrieši stūma viņu atpakaļ. Viņa rāpās viņiem pāri, turēdama to mazuli padusē, visādi citādi, līda caur viņu kājām un visvisādi. Viņi tur viņu satvēra, un viņiem nācās viņu nogrūst no platformas.

114 Un viņiem nebija nevienas lūgšanu kartiņas, ko viņai iedot. Viņš teica: “Ja es ļaušu viņai atnākt šurp, tēt, ar to mirušo mazuli bez lūgšanu kartītes un...” Teica: “Tie citi tur stāv, ir stāvējuši šeit divas vai trīs dienas šajā lietū un saulē. Un, ja palaidīsim viņu priekšā visiem,” teica, “tad tur sāksies nemieri.”

115 Es teicu: “Tā tas ir.” Tur bija brālis Mūrs, un viņš ir nedaudz plikpaurains kā es. Un es teicu: “Viņa nezina, kurš ir kurš, tik daudz cilvēku.” Es teicu: “Aizsūti...” Un...un pāris brāļi, viens brālis no šī dievnama, kas...viņš jau ir godībā, es šobrīd nevaru atcerēties viņa vārdu, bet viņš tur stāvēja. Tā ka es sacīju: “Brāli Mūr, ej lejā un palūdz par to mazuli. Viņa nezina, kurš...vai tas esmu es vai tu. Vienkārši nokāp lejā. Turklāt nezina angļu valodu.”

Un brālis Mūrs sacīja: “Labi, brāli Branham.”

116 Viņš sāka kāpt lejā. Un es teicu: “Kā jau es teicu...” Un es ieraudzīju mazuli, mazu meksikāņu mazuli, kas sēdēja man priekšā, vienkārši smējās. Es teicu: “Nedaudz uzgaidi.” Un es teicu: “Atļaujiet tai sievietei atnākt.”

Billijs teica: “Es to nevaru, tēt. Viņa...”

Es teicu: “Es redzēju vīziju, Billij.”

Teica: “Ak, tā ir cita lieta.”

117 Tā ka mēs *šādi* atvērām pūli un izvedām viņu cauri. Tur nu viņa pienāca, krizdama ceļos ar lūgšanu krellēm rokā. Es teicu: “Celies augšā.”

Tā ka es teicu: “Debesu Tēvs, lūk, es nezinu, ko Tu darīsi. Es nezinu, vai Tu vienkārši gribi, lai es nomierinu šo sievieti, palūdzot par to mazuli, vai ko citu. Bet,” es teicu “es uzlieku savas rokas šim mazulītim Kunga Jēzus Vārdā.” Tieši tāpat kā es to izdarīju brālim Vejam, kurš nesen gulēja šeit uz grīdas miris. Un sega sakustējās, un tas mazulis sāka brēkt. Un viņš atgriezās dzīvē. Kad...

118 Es aizsūtīju ziņnesi, brāli Espinozu, lai kopā ar to sievieti aizietu pie ārsta un saņemtu no ārsta zvērinātu apliecinājumu, ka tas mazulis bija miris (tas bija ap pulksten desmitiem vakarā), ka viņš nomira deviņos no rīta viņa kabinetā no plaušu karsoņa. Viņš dabūja no ārsta zvērinātu apliecinājumu.

Un laikraksti, zīniet, nekādi nespēja par to klusēt, tāpēc viņiem vajadzēja ierasties. Viņi intervēja mani, un viņi man teica..viņš teica: “Vai jūs domājat, ka arī mūsu svētie varētu to izdarīt?”

Es teicu: “Ja viņi ir dzīvi.”

“Ak,” viņš teica, “par svēto tu vari kļūt tikai pēc nāves.” Lūk, lūdzu. Saprotat? Un tie cilvēki...

119 Vai jūs redzējāt, kā nesen tajā laikrakstā viņi apspēlēja to gadījumu ar to mūķeni? Kaut kāda jauna svētā nomira, ak, pirms simts gadiem vai kaut kā tā, un tagad viņi padarīja...kanonizēja viņu, padarīja viņu par svēto. Un viņi teica, ka...ka viņa atgriezās no mirušajiem un palūdza par kaut kādu slimu cilvēku, kuram bija leikēmija. Vai šādi? Tas bija vienā no tiem žurnāliem. Tikai padomājiet,

kā viņi cenšas to izcelt, kad simtiem un simtiem šādu gadījumu šiem cilvēkiem notiek tieši zem deguna. Kam tas viss ir? Lai ievilkto tajā protestantu draudzi, saprotiet, lai tā par kaut ko aizdomātos.

Bet īstenie Tā Kunga darbi, kas ir pilnībā apstiprināti, pierādīti – viņi pat neuzdrošinās to pieminēt avīzē. Te nu tas ir. Viņi saņēma ielūgumu, bet noraidīja to. Tieši tā.

120 Viņi nespēj saprast, kā vienkāršs vēstījums, vienkārši cilvēki...ka, noraidot kaut ko tādu, tas ievēdīs viņus haosā.

121 Pirms kāda laika Gran-Pasā, Oregonā kāda sieviete, katoļticīga meitene, man pateica...atnāca tur, lai nosodītu un uzrakstītu rakstu. Viņa bija laikraksta reportiere, ar cigarešu paciņu rokā. Un viņa teica: “Es gribu ar jums aprunāties.”

Es teicu: “Par ko tad tu gribi parunāt?”

Viņa teica: “Es gribēju uzdot jums dažus jautājumus par šo jūsu reliģiju.”

Un es teicu: “Ko tad tu gribi pajautāt?”

Un viņa teica: “Ar kādām pilnvarām jūs to darāt?”

122 Es teicu: “Jēzus Kristus Vārdā, ar dievišķu aicinājumu.” Un viņa tā arī turpināja, tā iedomīgi. Es teicu: “Brītiņu uzgaidi.”

Viņa sacīja: “Ja man būtu jābiedrojas ar tādu nejēgu baru kā tur,” viņa teica, “es pat negribētu būt kristiete.” Viņa teica: “Un, ja viņi... Viņi saka, ka šie cilvēki kādu dienu valdīs uz zemes.” Viņa teica: “Es ceru, ka manis šeit nebūs.”

Es teicu: “Neuztraucies, tevis nebūs.” Es teicu: “Tev par to nav jāuztraucas.”

“Nu,” viņa teica: “tur ir visa tā trokšņošana un kliegšana!”

Es teicu: “Un tu apgalvo, ka esi katoliete?”

Viņa sacīja: “Es esmu.”

123 Es teicu: “Vai tu zināji, ka svētītajai jaunavai Marijai bija jāsaņem Svētais Gars un jārunā mēlēs un jādejo Garā, tāpat kā to darīja viņi, pirms Dievs viņu pieņēma? Jūs saucat viņu par Dieva māti.”

Viņa atbildēja: “Tās ir muļķības.”

Es teicu: “Tikai brītiņu. Es...”

“Man nav jāskatās Bībelē.”

124 Es teicu: “Tad kā gan tu zināsi, kas ir patiesība un kas nav?”

Viņa sacīja: “Es klausos, ko saka mana baznīca.”

125 Es teicu: “Šis ir Dieva Vārds. Tas ir tieši šeit. Es izaicinu tevi, lai tu paskaties uz to. Un Marija bija tur kopā ar viņiem augšistabā un saņēma Svētā Gara kristību tāpat kā visi pārējie. Bet jūs saucat viņu par dieva māti.” Es teicu: “Un vēl saucat viņus par 'atkritumu kaudzi, samazgām’?” Es teicu: “Neuztraucies, tevis tur nebūs; tev nav par ko uztraukties, ja tas ir viss, par ko tu uztraucies. Labāk uztraucies par savu grēcīgo dvēseli, meitēn.” Un es ļāvu viņai iet.

126 Lūk, aizdomājieties par to visu. Vienkāršs... Dievs dara to tik vienkārši.

Kā gan varēja Ahabs, kā gan varēja Izebele, kā gan varēja tie cilvēki, kuri domāja, ka Elija ir burvis, ka viņš ir spiritists... Ahabs pat teica: “Redz, kur ir tas, kurš ir izraisījis visu šo nelaimi Israēlam.”

Viņš sacīja: “Tu esi tas, kurš ir ievēdis Israēlu nelaimē.”

127 Kā gan šī valsts varēja aizdomāties, ka, noraidot šāda ar bārdi noauguša vīra vēstījumu, kurš nebija tērpies nekādās priesteru drēbēs un tamlīdzīgās lietās, tā tiks nosodīta?

Kā gan varēja Ēģipte, kas valdīja pār pasauli, faraoni savā pārākumā un cienībā... Pasaule vairs nav spējusi atkal sasniegt tādu līmeni zinātnē un citur. Kā gan viņi varēja iedomāties, ka,

noraidot kaut kādu vecu, astonešmitgadīgu pravieti ar nokarājušos bārdū, sirmiēm matiēm, kurš izslāja no turienes, bēglis, bet iznāca no turienes ar vēstījumu: “Vai nu tu viņus atlaidīsi, vai arī Dievs iznīcinās šo valsti!” Kā gan faraons varēja...? “Tev mani ir jāpaklausa, faraon!”

128 Faraons sacīja: “Jāpaklausa?” Ak, viņam, faraonam! Un kaut kāds vecs vīrs, kaut kāds vecs īgņa. Viņi domāja: “Noraidot šādu tipu, tiks iznīcināta valsts?” Bet tas notika. Ak vai!

Apstāsimies, uz dažām minūtēm apstāsimies un palūgsim, un pārdomāsim. Kādā laikā mēs dzīvojam? Kur mēs atrodamies? Vēl vienā modernā zinātnes periodā. Mums labāk būtu jāpadomā. Varbūt, ja jūs apstāties, cilvēki uz brītiņu apstāsies un palūgs, un nedaudz aizdomāsies, jūs jutīsieties labāk, kad būsiet to izdarījuši. Tā tas ir.

129 Kristietis nav kaut kāds instruments vai kaut kāda uzgriežņu atslēga milzīga reliģiska režīma rokās. Pareizi. Kristietis nav kaut kāds darbarīks, kas uztur reliģiskas organizācijas kustēšanos. Kristietis... Tas nav kristietis. Būt kristietim nozīmē būt līdzīgam Kristum. Un kristietis nevar būt kristietis, kamēr cilvēkā nav ienācis Kristus, Kristus dzīvība viņā. Tad tā atnes to dzīvi, ko dzīvoja Kristus, un jūs darāt tās lietas, ko darīja Kristus.

130 Par ko es runāju? Par personīgām attiecībām ar Kristu. Kas tas ir? Vai tava dzīve ir Evaņģēlija cienīga?

Un tā, es cenšos šeit ielikt pamatu, lai parādītu jums, ka vīrieši un sievietes, kas bija slaveni, sievietes, vīrieši...

131 Bībelē ir teikts... Vai jūs pamanījāt? Pagājušās svētdienas vakarā es kaut ko aizmirsu pieminēt, 1. Mozus 6. nodaļas 4. pantu. “Tie vīri, kas ņēma sievietes par sievām, bija seno laiku vīri, slaveni.” Slaveni vīri, ir pareģots, ka viņi atkal parādīsies. “Kā tas bija Noasa dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšanas laikā.” Slaveni vīrieši, kas ņēma sievietes, nevis sievas, sievietes; gāja pakaļ citai miesai.

132 Paskatieties, kas pirms pāris nedēļām notika Anglijā. Paskatieties uz Savienotajām Valstīm. Paskatieties it visur, visur ir prostitūcija. Lielī vīri, lielī amati, apkauno šo valsti, skrienot pakaļ sievietēm. Tas ievērojamaī vīrs tur Anglijā, kaut kāds militārists, nu, vai jūs pamanījāt, viņam bija skaista sieva. Tur bija arī viņas fotogrāfija. Paskatieties uz to krievu prostitūtu, bet viņa bija tik seksuāli apģērbta un tur atkailinājās, lai parādītu savu sievišķo miesu – un tas vīrs uz tā uzķērās.

133 Tas, kas mums ir vajadzīgs šodien, ir Dieva dēli. Mums valdībā ir vajadzīgi tādi vīri, kas ir Dieva dēli. Tieši tā. Tādējādi labs, dievbijīgs ķēniņš apturētu visas šīs muļķības. Nebūtu vairs nekādu slepenu manipulāciju. Kā to izdarīja Dāvids, viņš to visu pārtrauca. Protams, jo viņš bija ķēniņš. Un tur bija tikai...

134 Tā īstenā metode ir tad, kad Dievs ir Ķēniņš, un Dievs sūta pravieti. Vai tad Samuēls, pirms viņi ievēlēja ķēniņu, viņiem neteica? Viņš sacīja: “Dievs ir jūsu Ķēniņš. Vai es kādreiz esmu jums sacījis kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu piepildījies?”

Viņi sacīja: “Nē. Tā tas ir.”

“Vai es kādreiz esmu ubagojis no jums iztikai?”

“Nē, tu nekad neesi ubagojis no mums iztikai.”

“Es nekad neesmu Tā Kunga priekšā teicis jums kaut ko nepareizu.” Teica: “Dievs ir jūsu Ķēniņš.”

135 “Ak, mēs to saprotam, un mēs zinām, ka tu esi labs cilvēks, Samuēl. Mēs ticam, ka Tā Kunga Vārds nāk pie tevis, bet mēs vienalga gribam ķēniņu.” Redzat? Tieši to viņi dabūja.

136 Pentakosti tik un tā sagribēja organizāciju. Viņi to dabūja. Tā tas ir. Gribēja būt tādi kā citas draudzes. Jūs esat. Turpiniet tas... tieši tas ir vajadzīgs. Bet Dievs ir mūsu Ķēniņš. Dievs ir mūsu Ķēniņš! Tieši tā.

137 Kas tas ir? Tas ir tāpēc, ka cilvēki, tāpat kā viņi darīja Kristus laikā, kā viņi ir darījuši visos laikos, viņi atrod kādu attaisnojumu. Viņiem ir savas ticības mācības. Varbūt jūs neteiksiet: “Es...es

nopirku govi, un man ir jāiet paskatīties, vai tā ir derīga vai nē, vai tā dos pienu, vai kādas šķirnes tā ir.” Varbūt jums nebūs šāds aizbildinājums.

Bet, lūk, kāda veida attaisnojums cilvēki varētu pieminēt: “Es esmu prezbiteriānis. Mēs neticam kam tādām. Es esmu baptists. Mēs neticam tādām blēņām. Nu, es esmu luterānis.” Nu, tam nav ar to nekāda sakara. Tas nenozīmē, ka tu esi kristietis. Tas nozīmē, ka tu piederi kādai cilvēku grupai, kas ir organizējusies. Un jūs piederat luterāņu ložai, baptistu ložai, pentakostu ložai. Nav nekā tāda kā pentakostu draudze. Nav nekā tāda kā baptistu draudze. Tā ir baptistu loža, pentakostu loža, prezbiteriešu loža.

Bet ir tikai viena draudze. Un ir tikai viens veids, kā tu vari tajā ieiet, un tas ir caur piedzimšanu. Jēzus Kristus draudzē tu piedzimsti un esi Viņa Ķermeņa, garīgās debesu delegācijas loceklis. Tad tās zīmes, ka Kristus ir ar tevi, dzīvo caur tevi.

138 Kristieši, ak, jums ir jābūt personīgām attiecībām ar Dievu. Lai būtu Dieva dēls, tev ir jākļūst radniecīgam ar Dievu. Viņam ir jābūt tavam Tēvam, lai tu varētu būt Viņa dēls. Un tikai Viņa dēli un meitas tiek glābti, nevis draudzes locekļi, bet dēli un meitas. Tas ir iespējams tikai vienā veidā – tā ir jaunpiedzimšana. Jaunpiedzimšana ir vienīgais, kas radīs radniecību ar Dievu. Vai pareizi? Dēli un meitas. Tad, kad tas notiek, tad cilvēks...

139 Lūk, ir tas jautājums, ko es vēlos, lai jūs saprastu. Cilvēks saka: “Ko tad lai mēs darām pēc tam, kad esam piedzimuši no augšienes?” Tik daudzi uzdod man šo jautājumu. “Kas man būtu jādara pēc tam, brāli Branham?” Ja tu esi piedzimis no augšienes, tava daba ir pilnībā izmainīta. Tu esi miris tām lietām, par kurām tu reiz domāji.

140 “Nu,” tu teiksi, “brāli Branham, kad es pievienojos draudzei, es to dabūju.”

Nu, tādā gadījumā Dievs teica, ka “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, ka Viņš joprojām dziedina slimos, joprojām rāda vīzijas”.

“Bet, brāli Branham, mana draudze...” Nu, tu neesi dzimis no augšienes. Saprotat? Tu nevari būt, jo, ja pats Dievs, ja Viņa dzīvība ir tevī (kā tu esi...tava tēva dzīvība), ja tevī ir pati Dieva dzīvība un tevī ir tas pats Gars, kas bija Kristū, tad kā gan tas Gars, kas dzīvoja Jēzū Kristū un uzrakstīja Šo, var atkal nonākt tevī un noliegt To? Saprotat? Tas nav iespējams. Tas apstiprinās katra Vārda patiesumu.

141 Tad, ja tu saki: “Nu, es esmu labs draudzes loceklis,” tam ar to nav vispār nekāda sakara.

Es pazīstu pagānus... Starp maniem melnādainajiem brāļiem tur, Āfrikā, es redzu, ka to cilvēku morāles līmenis ir augstāks nekā...nekā deviņdesmit procentiem amerikāņu. Nu, dažās viņu ciltīs, ja meitene neiziet par sievu līdz noteiktam vecumam vai sasniedzot noteiktu augumu, un neviens viņu vēl nav paņēmis par sievu, viņi zina, ka kaut kas nav kārtībā. Viņi izslēdz viņu. Viņa nomazgā savas cilts krāsojumu, un viņa dodas uz pilsētu, un tad viņa kļūst par atkritēju. Un, kad viņa apprecas, tiek pārbaudīta viņas nevainība. Ja viņas nevainības aizklājs ir pārplēsts, tad viņai ir jāpasaka, kas to ir izdarījis. Un viņi abi kopā tiek nogalināti. Cik daudz cilvēku Amerikā tiktu nogalināti, ja tas tiktu darīts šādi? Saprotat? Un vēl saucat viņus par mežoniem? Ak vai! Viņi varētu atbraukt pamācīt cilvēkus, kuri sauc sevi par draudzes locekļiem, kā dzīvot šķīstu dzīvi. Tā tas ir.

142 Visa sava ceļojuma laikā pa Dienvidāfriku es nekad neredzēju nevienu veneriskās slimības gadījumu. Viņiem nekā tāda nav. Lūk, lūdzu. Saprotat? Tas vienkārši ir mūsu, balto cilvēku, netīrais, nešķīstais dzīves veids. Tā tas ir. Atkāpušies no Dieva.

143 Kad tas notiks, tad jums būs tā: jūs redzēsiet, ka tas Gars, kas ienāk jūsos no jaunpiedzimšanas...jūs ticēsiet un darīsiet, viss, ko Dievs saka Savā Vārdā, ir tāpēc, lai jūs to darītu. Un visu, ko Bībele saka tev darīt, tu apstiprināsi to ar “āmen”. Un tu nemitēsies ne dienu, ne nakti, kamēr to nesaņemsi. Tā tas ir. Tā tas ir. Un visu šo laiku tu noteikti, pāri visam citam, nesīsi Gara augļus.

144 Jūs teiksiet: “Vai es runāšu mēlēs?” Varbūt jā, bet varbūt nē. “Vai es skaļi gavilēšu?” Varbūt jā, varbūt nē.

Bet ir viena lieta, ko tu noteikti darīsi – tu nesīsi Gara augļus. Un Gara augļi ir mīlestība, prieks, miers, ticība, ilgpacietība, lēnprātība, pazemība, pacietība. Tev nebūs tādas niknošanās: “R-r-r!” Vienkārši atceries, ka tad, kad tev tas ir, tā inde aizdzen Svēto Garu prom no tevis. Saprotat? Ja tu nonāc līdz tādām stāvoklim, ka esi gatavs strīdēties ar katru, kuru satiec, tad kaut kas nav kārtībā. Ja tu nonāc līdz tam, ka kāds kalpotājs lasa no Bībeles par kaut ko, ko darīt ir nepareizi, bet tu... Vienkārši atceries, ka tur nav vispār nekādas kristietības. Tas ir...lūk... “Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsit,” tieši to pateica Jēzus. Saprotat?

145 Ja tas ir Vārds un Dievs tā pateica, tad tas Gars, kas ir tevī, vienmēr piekritīs tam Vārdam. Jo īstenais Svētais Gars būs vienisprātis ar Vārdu, jo Vārds ir dzīvība un Gars. Jēzus sacīja: “Mani vārdi ir dzīvība.” Un, ja tev ir mūžīgā dzīvība un Viņš ir Vārds, tad kā gan Vārds var noliegt Vārdu? Saprotat? Par kāda veida personu tad jūs padarāt Dievu? Tas ir viens no veidiem, kā tu zini, ka esi kristietis – kad tu vari pilnībā piekrist katram Dieva Vārdam un tu redzi, ka mīli savus ienaidniekus.

146 Kāds saka: “Nu, viņš taču ir visīstākais sektants.” Un tu kļūsti... Ak! Uzmanies! Hm-hm. Uzmanies! Bet, kad tu patiešām redzi, ka tu viņu mīli! Neatkarīgi no tā, ko viņi dara, tu joprojām viņus mīli. Saprotat?

147 Tad tu sāc pamanīt... Un tava pacietība pieaug no *šitik* mazas, līdz tai vienkārši nav gala. Ja kāds vienkārši turpina par tevi kaut ko runāt: “Nu, man nerūp, ko tu saki!” Neuzvelcies. Ja tu uzvelcies, tad labāk vispirms aizej palūdz, pirms tu atkal ar viņiem runāsi. Jā. Jā.

Neiesaistieties strīdos. Nemeklē iespēju pastrīdēties. Ja tev patīk skatīties, ka kāds draudzē pieceļas un saka: “Vai zināt ko? Es jums saku, *tāds un tāds* izdarīja *to un to*,” sakiet: “Ak, brāli, nokaunies!”

148 Bet, ja tu saki: “Ak, vai patiešām?” Klausies tajās tenkās? Esi uzmanīgs!

Svētais Gars nav atkritumu bedre. Saprotat? Nē, nē. Nē, nē. Tā sirds ir piepildīta ar Svēto Garu, ir piepildīta ar svētumu, šķīstumu. “Nedomā ļaunu, nedara ļaunu, visam tic, pacieš, ir pacietīga.” Saprotat?

149 Nestrīdieties. Ja ģimenē sākas strīdi, nestrīdieties ar viņiem. Tava mamma saka: “Es vairs negribu, lai tu ej uz to atpalikušo draudzi! Nu, tu...viss par ko tu tagad domā, tu ļauj saviem matiem augt. Tu izskaties pēc kaut kādas vecmāmiņas!” Nestrīdies ar viņu.

Saki: “Labi, māt. Viss ir kārtībā, es joprojām tevi mīlu. Un es par tevi lūgšos, kamēr vien es dzīvošu.” Saprotat?

150 Lūk, nestrīdieties. Saprotat? Dusmas dzemdē dusmas. Pavisam negaidot tu apbēdināsi Svēto Garu, un Viņš no tevis aizies, un tu strīdēsies pretī. Tad Svētais Gars aizlidos prom. Dusmas dzemdē dusmas.

Un mīlestība dzemdē mīlestību. Esiet piepildīti ar mīlestību. Jēzus teica: “No tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi, kad jūs mīlēsiet viens otru.” Tas ir tas Svētā Gara auglis, mīlestība.

151 Un vai jūs zinājāt, ka jūs paši esat mazi radītāji? Vai jūs to zināt? Protams. Jūs esat satikuši cilvēkus, ar kuriem tev vienkārši patīk būt kopā, un tu nezini kāpēc, vienkārši tāda veida jauki cilvēki. Vai jūs esat to ievērojuši? Vienkārši tik jauki...tev patīk būt viņiem blakus. Tas ir... Viņi rada tādu atmosfēru ar to dzīvi, kuru viņi dzīvo, ar to, kā viņi runā, ar savu sarunu.

Un vēl jūs esat satikuši tādus, no kuriem jūs vienmēr izvairāties. Viņi vienmēr grib runāt par kaut ko sliktu un runāt par kādu. Tu saki: “Ak vai! Tur viņš nāk, viņš tur kādu kritizēs. Nu viņš ir klāt, viņš runās par *to* cilvēku. Viss, ko viņš darīs, ir stāstīs netīrus jokus vai kaut ko par sievietēm, vai kaut ko tamlīdzīgu.” Tev vienkārši nepatīk būt viņu tuvumā. Saprotat? Viņi rada. Šķietami viņi ir diezgan jauki cilvēki, bet viņi rada to atmosfēru.

Un tas, par ko tu domā, tas, ko tu dari, tava rīcība, tas, par ko tu runā, rada atmosfēru.

152 Es iegāju kāda cilvēka kabinetā šeit, šajā pilsētā. Un tas vīrs ir pilnvarotais...tas ir, diakons kādā jaukā draudzē. Es iegāju tur, lai satiktu to vīru saistībā ar kādu darīšanu. Un tur pa radio pilnā skaļumā skanēja rokenrols vai tvists, lai kas tas arī bija. Un man šķiet, ka viņa kabinetā pie sienas

bija piesprausti četrdesmit attēli ar kailām sievietēm. Nu, nestāstiet man, cik labs ir diakons vai cik ļoti labs... Parādiet man, uz ko jūs skatāties un ko jūs lasāt, un kādu mūziku klausāties, un kādā sabiedrībā jūs uzturāties, un es pateikšu jums, kāda veida gars ir tevī. Saprotat? Jā.

153 Jūs dzirdat kādu sakām: “Lai es darītu to un to? Tas bars...” Vienkārši atcerieties, man vienalga, ko viņš saka. Viņa vārdi runā skaļāk... Viņa darbības runā skaļāk par visu, ko kāds varētu pateikt. Viņš var liecināt, teikt, ka viņš ir kristietis, protams, un varbūt kaut ko darīt. Bet vienkārši pavērojiet, kādu dzīvi viņš dzīvo. Tas stāsta, kas viņš ir.

154 Nu, vai jūs varētu iedomāties cilvēku, kas dzīvotu tādu dzīvi, kas teiktu: “Ticēt dievišķajai dziedināšanai, tas nav nopietni. Tas bija senajos laikos. Šodien nekā tāda nav.” Vai šāda dzīve ir Evaņģēlija cienīga, kad “Kristus tika ievainots par mūsu pārkāpumiem un ar Viņa brūcēm mēs tikām dziedināti.” Jūs teiksiet: “Bet es esmu diakons!” Man ir vienalga. Tu vari būt bīskaps.

155 Kad pirms kādiem diviem gadiem, būdams ceļā, es dzirdēju bīskapu Šīnu sakām... Es vairs neklausos viņa raidījumu. Kad viņš pateica: “Cilvēks, kurš tic un cenšas dzīvot saskaņā ar to Bībeli, ir kā tāds, kurš cenšas iet cauri duļķainiem ūdeņiem.” Bīskaps Šīns, pēc tam viņš pamainīja tematu, sacīja: “Kad es nokļūšu debesīs, vai zināt ko? Kad es satikšu Jēzu, es Viņam teikšu: 'Es esmu bīskaps Šīns,' un Viņš teiks: “O-o, jā, es esmu dzirdējis, ka Mana māte par tevi runāja.” Pagānisms! Cilvēki, kas zaimo šo Vārdu... Dievs, apžēlojies! Es neesmu tiesnesis. Saprotat?”

Šis Vārds ir patiesība. Pareizi. Un Dieva Gars atzīs to, ko Viņš pats ir uzrakstījis. Viņu var identificēt pēc Viņa rakstītā. Tas...tas runā par Viņu. Un tu tiec identificēts pēc tavas ticības Tam, un tas iedod tev tavas identifikācijas dokumentu.

156 Nestrīdieties ar citiem un ne...un lai jums nav tie ģimenes strīdi, kā es jau teicu. Mīlestība dzemdē mīlestību, un dusmas dzemdē dusmas.

157 Un tā, tagad paskatīsimies. Tikai brītiņu paskatīsimies uz Jēzu. Viņš bija jūsu piemērs. (Es ceru, ka jūs neesat pārāk noguruši.) Skatieties. Tikai brītiņu paskatīsimies uz Jēzu. Viņš bija mūsu Piemērs. Viņš to teica. “Jo Es esmu jums devis piemēru, lai jūs darītu citiem tā, kā Es esmu darījis jums.”

158 Tagad skatieties. Kad Viņš atnāca pasaulē, kad pasaulē bija vairāk, tikpat daudz neticības, kā ir bijis vienmēr, tas Viņu it nemaz neapturēja. Viņš turpināja sludināt un dziedināt, it kā nekas nebūtu noticis. Tas Viņam it nemaz netraucēja. Tur bija kritiķi. Šis Cilvēks tika kritizēts no tā laika, kad Viņš bija mazulis, līdz pat Viņa nāvei pie krusta. Vai tas Viņu apstādināja? It nemaz. Kāds bija Viņa mērķis? “Vienmēr darīt to, ko Tēvs ir uzrakstījis. Vienmēr darīt to, kas labpatīk Viņam.”

159 Paskatieties uz Jēzu. Mūsu pazemošanās? Kad pats Dievs kļuva par mazuli; tā vietā, lai atnāktu bērnu gultiņā kādā piedienīgā mājā, Viņš piedzima stallī virs mēslu kaudzes, starp maujošiem teļiem. Viņš tika ietīts autiņos, kas bija paņemtas no vērša kakla iejūga. Nabadzīgākais no nabadzīgākajiem, un tomēr debess un zemes Radītājs!

160 Kādā aukstā, lietainā vakarā viņi sacīja: “Skolotāj, mēs dosimies pie Tevis uz mājām.”

161 Viņš sacīja: “Lapsām ir alas un putniem ir ligzdas, bet Man nav pat vietas, kur nolikt Savu galvu.”

Dievs, Jehova, pazemoja Sevi un kļuva par cilvēku; pārstāvēts grēcīgā miesā, lai izpirktu tevi un mani. Kas tad esam mēs? Viņš bija mūsu piemērs. Kas esmu es? Nekas.

162 Nelielā sanāksmē šopēcpusdien es ar kādu runāju, es teicu: “Katrs no Dieva dzimis dēls vispirms ir jāpārbauda, jāpārmāca.” Es atceros, kad tas notika ar mani jeb savu svarīgāko brīdi. Kad cilvēks piedzimst no jauna, ir kāda maza daļiņa, tik liela kā pirksta nags, ko Dievs injicē viņā, organismā, un tas nonāk viņa sirdī un tur noenkurojas. Tad sātans liek viņam to pierādīt. Un, ja tās tur nav, ar tevi ir cauri.

163 Es atceros tur slimnīcā, man bija kādi divdesmit divi gadi, varbūt divdesmit trīs, es biju jauns vīrietis. Un mans tēvs mira manās rokās, bet es runāju ar Dievu kā ar dziedinātāju. Un mans paša tēvs pēc sirdslēkmes nolika savu galvu manās rokās, un es par viņu lūdzu; un es redzēju, kā

viņš pagrieza acis, paskatījās uz mani un izdzisa, lai dotos satikt Dievu. Es paņēmu viņu un apglabāju blakus manam brālim, un ziedi uz viņa kapa vēl nebija novītuši, un es sludināju par Dievu, kas dziedina slimos. Es strādāju sabiedrisko pakalpojumu uzņēmumā par divdesmit centiem stundā; un mana sieva strādāja tur kreklu fabrikā, lai palīdzētu parūpēties par mūsu astoņpadsmit mēnešus veco puiku Billiju Polu un astoņus mēnešus veco meitiņu, kuru viņa nēsāja uz rokām.

Es redzu, kā māsa Vilsone piekrītoši māj ar galvu. Viņa to atceras; Rojs Sloters un daži no veterāniem.

164 Ko es darīju? Staigāju pa ielām ar sviestmaizi rokā, kāpu lejā no staba un liecināju visiem garāmgājējiem par Jēzus Kristus mīlestību. Gāju uz viņu garāžu un jautāju, vai es varētu to izmantot, runāju ar mehāniķi. Gāju tur iekšā, teicu: “Vīri, vai jūs jau esat izglābti? Es kaut ko esmu atradis savā sirdī.” Vakaros gāju uz pārtikas veikaliem. Es atgriezos mājās divos vai trijos no rīta pēc tam, kad visu nakti biju apmeklējis slimniekus. Nevarēju... Vienkārši apsēdos, pārgērbos un uzvilku savas darba drēbes. Un apsēdos tur krēslā un atpūtos līdz rītausmai, tad cēlos un gāju. Un es biju tik tievs no gavēņa un lūgšanām, ka man vajadzēja lūgties, lai es varētu uzvilkt savus piešus, lai uzkāptu stabā. Sludināju un sludināju cilvēkiem, ka Dievs ir liels, ka Dievs ir žēlastība, ka Dievs ir mīlestība.

Un, lūk, mans tētis mirst manās rokās. Un mans brālis nomira, tika nogalināts, kamēr es stāvēju kancelē un sludināju šeit, tajā melnādaino pentakostu draudzē. Atnāca un pateica man: “Tavs brālis tika nogalināts uz lielceļa. Viņu notrieca un nogalināja mašīna.” Viņa paša brāļa asinis pilēja no viņa krekla, kad viņš pacēla viņu uz tās šosejas. Uzreiz pēc tam, kad es viņu apglabāju, nomira mans tētis. Tad tur tika noguldīta mana sieva.

165 Un es devos, atnācu uz šo dievnamu. No šīs vietas, kur ir šī platforma, sešus mēnešus pirms tam, kad tas notika, es pateicu cilvēkiem: “Būs plūdi. Un es redzēju, kā eņģelis paņēma savu nūju un izmērīja 'divdesmit divas pēdas virs Springa ielas'.”

Sandijs Deiviss un citi, kas tur sēdēja, smējās un teica: “1884. gadā tās bija tikai astoņas vai desmit collas, puis. Kas ar tevi runā?”

166 Es teicu: “Tas tā būs, jo es redzēju vienu no tiem transiem, un man tā tika pateikts. Un tas tur notiks.” Un šodien tur Springa ielā ūdens līmeņa atzīme ir divdesmit divas pēdas. Es teicu: “Es braukšu ar laivu pāri šī dievnama jumtam.” Un es to izdarīju.

167 Tajā laikā mana sieva saslima. Es lūdzos par viņu. Un es ierados dievnamā, cilvēki gaidīja ziņas par viņu. Es teicu: “Viņa mirst.”

“Ak, tavai sievai ir tikai...”

168 Es teicu: “Viņa mirst.”

Es devos uz turieni un lūdzos, un lūdzos, un lūdzos. Un es izstiepu savas rokas. Viņa paņēma manu roku, viņa teica: “Billij, es satikšu tevi tajā rītā, stāvi tur.” Teica: “Savāc bērņus un satiekamies pie tiem vārtiem.”

169 Es teicu: “Vienkārši sāc kliegt: ‘Bil!’ Es tur būšu.” Saprotat? Un viņa aizgāja. Es noguldīju viņu tur morgā.

Aizgāju mājās, lai apgultos. Un, kad es to izdarīju... Mazais Billijs Pols palika pie Brojas kundzes un pārējiem, ļoti slims. Ārsts domāja, ka viņš var nomirt jebkurā brīdī. Es lūdzos par Billiju. Un, lūk, pie manis pienāca brālis Frenks, teica: “Tava mazulīte mirst, mazā meitenīte.”

170 Es devos uz slimnīcu. Dakteris Eders nelaida mani iekšā, viņš teica: “Viņai ir meningīts, tu pielipināsi to Billijam Polam.” Viņš pateica medmāsai, lai iedod man kādu sarkanu vielu, kaut kādu anestēziju, lai mani nomierinātu. Un es palūdzu viņus iziet no istabas, izmetu to pa logu. Izlavījos pa aizmugurējām durvīm un devos lejā uz pagrabstāvu.

Tur gulēja tā mazulīte, slimnīcas priekšā, izolatorā, viņas mazajās actiņās bija mušas. Es paņēmu to moskītu sietu, iztrenkāju tās, un uzliku to viņai. Es noņemtos ceļos, es teicu: “Dievs, tur guļ mans tētis un brālis, un ziedi uz viņu kapa. Tur guļ Houpa. Un šeit mirst mana mazulīte. Neņem

viņu prom, Kungs.”

171 Viņš vienkārši nolaida priekškaru, it kā sakot: “Apklusti! Es vispār negribu tevi dzirdēt.” Viņš ar mani pat nerunāja.

172 Un tad, ja jau Viņš ar mani nerunāja, tad bija sātana kārtā. Viņš sacīja: “Bet es domāju, ka tu teici, ka Viņš ir labs Dievs. Kāpēc tad tu te šādi bļauties? Tu vēl esi tikai zēns. Paskaties apkārt, paskaties uz pilsētu. Ikviens meitene un ikviens puisis, ar kuriem tu esi biedrojies, domā, ka tu esi sajucis prātā. Tu esi.” Lūk, viņš nevarēja man pateikt, ka Dieva nav, jo es jau biju to redzējis. Bet viņš teica man, ka es Viņam nerūpu.

173 Es nosēdēju visu nakti, visu dienu. Es pateicu to Dievam: “Ko tādu es esmu izdarījis? Parādi man, Kungs. Neļauj nevainīgajiem ciest manis dēļ, ja es esmu rīkojies nepareizi.” Es nezināju, ka Viņš mani pārbauda. Bet ikvienam dēlam, kas nāk pie Dieva, ir jātiek pārbaudītam. Es teicu: “Pasaki man, ko es esmu izdarījis, es to izlabošu. Ko es esmu izdarījis, kā vien sludinājis visu dienu un visu nakti, un pastāvīgi atdevis Viņam savu dzīvi? Ko es esmu izdarījis?”

Sātans teica: “Tā tas ir. Redzi, tagad, kad tas ir atnācis pie tevis un tu visiem esi stāstījis, ka tu tici, ka Viņš ir liels dziedinātājs, bet tur mirstot guļ tavs mazulis. Viņš pat uzklusīts atsakās. Tava sieva nomira no tuberkulozās pneimonijas. Tu teici, ka Viņš var dziedināt vēzi, un, lūk, lūdzu. Nu, tu stāsti, ka Viņš ir labs un cik labs Viņš ir pret cilvēkiem. Kā tad ar tevi?”

174 Tad es sāku viņā ieklausīties, tas ir, prātot. Es nodomāju: “Tā tas ir.”

Teica: “Viņš varēja pateikt...nebūtu pat jāsaka ne vārda, tik vien kā paskatītos uz tavu mazuli, un tas dzīvotu.”

Es teicu: “Tā tas ir.”

“Un tu tik daudz esi darījis Viņa labā, un tomēr, lūk, ko Viņš dara tev.”

175 Es teicu: “Tas tā ir.” Es sāku domāt: “Nu, kā gan...” Saprotat? Kad sākas spriedelēšana, viss sāk brukt. Bet, kad pienāca tas brīdis, tas noturējās. Tas nostāvēja. Es jau biju gatavs teikt: “Tādā gadījumā es beidzu.”

Bet, kad nonāca līdz tam, kad visi spriešanas spēki bija sagrauti, tad tas nonāca līdz tai mūžīgajai dzīvībai, tai jaunpiedzimšanai. Kā būtu, ja tās tur nebūtu bijis? Kā būtu, ja tās nebūtu bijis? Mēs nebūtu iepazīnuši viens otru tā, kā tas mums ir tagad. Šī draudze šeit nebūtu tāda, tūkstošiem un miljoniem pa visu pasauli. Bet, paldies Dievam, tā tur bija.

176 Tad, kad es domāju: “Kas... Kas es vispār esmu? Kas es esmu, lai apšaubītu Viņa majestāti? Kas es esmu, lai apšaubītu Radītāju, kurš man ir devis dzīvību uz šīs zemes? No kurienes man radās šī mazulīte? Kurš man viņu iedeva? Tā tik un tā nav manējā. Viņš vienkārši aizdeva man viņu uz kādu laiciņu.”

Es sacīju: “Sātan, ej prom no manis!” Es aizgāju un uzliku savu roku uz mazulītes. Es teicu: “Lai Dievs tevi svētī, mīlumiņ. Pēc kāda brītiņa tētis tevi aiznesīs un ieliks tevi mammas rokās. Eņģeļi aiznesīs tavu mazo dvēselīti. Un es satikšu tevi tajā rītā.”

Es teicu: “Kungs, Tu man viņu iedevi, Tu paņem viņu prom. Kaut arī Tu mani nonāvētu, kā teica Ījabs, tomēr es mīlu Tevi un ticu Tev. Ja Tu mani aizsūtīsi uz elli, es vienalga Tevi mīlēšu. Es nevaru tikt no tā prom.” Lūk, lūdzu.

Ja tas būtu tikai intelektuāli, tas viss sabruktu. Taču tev ir nepieciešamas personiskas attiecības. Tev ir jāpiedzimst no augšienes.

177 Lūk, kāpēc kalpotāji aiziet, lielas algas, un pārējās lietas. Viņi saka: “Nav nekā tāda kā dievišķā dziedināšana. Nekādu tādu lietu nav.” Viņi vēl nav bijuši uz šīs svētās zemes, kā es runāju šorīt. Viņi neko par to nezina. Kā gan viņi var teikt, ka viņi ir Dieva bērni, un noliegt Dieva Vārdu? Kā jūs varat tā darīt, noliedzot pašu Svēto Garu, kas jūs ir nopircis?

178 Ak, vienkārši atcerieties, Jēzus pazemoja Sevi līdz nāvei par jums. Viņš nebija ķildīgs. Kad viņi spļāva Viņam sejā, Viņš nespļāva atpakaļ. Kad viņi raustīja Viņam bārdu, Viņš neraustīja

viņējās. Kad viņi sita Viņam pa vienu vaigu, pa otru, Viņš viņiem nesita. Viņš lūdzās par viņiem, staigāja pazemībā. Viņš bija pazemības piemērs.

179 Viņš bija ticības pilns. Kāpēc? Viņš zināja, ka Viņa Vārdi nevar nepiepildīties. Viņš tik ļoti dzīvoja no Vārda, ka Viņš kļuva par Vārdu.

Ak, Dievs! Lai manas abas rokas ir izstieptas pretim Dievam šīs auditorijas priekšā. Lai es dzīvoju šādi. Lai šis Vārds kļūst tik ļoti...ka es un šis Vārds kļūst par vienu un to pašu. Lai mani vārdi ir šis Vārds; lai manas sirds pārdomas... Lai Viņš ir manā sirdī, manās domās; piesienu Viņa baušļus pie mana prāta staba, piesienu tos pie manas sirds staba. Lai es vienkārši redzu Viņu; kad atnāk kārdinājums, lai es redzu Kristu; kad kaut kas neizdodas, lai es vienkārši redzu Viņu. Kad esmu gatavs un ienaidnieks mēģina mani sadusmot, lai es redzu Jēzu, ko darītu Viņš.

180 Viņš bija Vārdā tik ļoti, ka Viņš un Vārds kļuva par vienu un to pašu. Skatieties!

181 Viņam nebija vajadzības strīdēties. Viņš zināja, ka Viņš un Vārds ir tas pats. Viņš zināja, ka Viņš ir izpaustais Dieva Vārds un ka Dieva pavēle visbeidzot uzvarēs pasauli. Viņš zināja, ka Viņa Vārds... Viņam bija ticība. Viņš zināja, uz kā Viņš stāv. Viņam nebija vajadzības diskutēt un sacīt: "Ei, tu vari pāriet uz *šejiem*."

182 Velns teica: "Nu, paskaties, Tu vari darīt brīnumus. Tu zini, ka Tev ir liela ticība. Tu vari darīt brīnumus. Es tev uzbūvēšu divreiz lielāku ēku nekā Oralam Robertam, jo visi cilvēki... Vienīgais, kas Tev ir jāizdara, ir jāparāda viņiem. Nolec no šīs te ēkas, vienkārši meties lejā, jo ir rakstīts, saproti: 'Eņģeļi Tevi nesīs, lai Tava kāja neatsistos pret akmeni.'" Saprotat?

Viņš zināja, ka Viņam ir vara. Viņš zināja, ka Viņš varētu to izdarīt. Viņš zināja, ka tas ir Viņā, bet Viņš negribēja to izmantot, kamēr Dievs nebija Viņam to pateicis. Saprotat? Viņš gribēja, lai tas būtu Dievs Viņā, būtu Vārds it visā. Un Viņš zināja, ka tad, kad Viņš kaut ko teica, tas bija Dieva Vārds; un kaut arī debesis un zeme zustu, šis Vārds kādu dienu uzvarēs.

183 Viņš nebija īgns un nesatraucās. Viņš runāja tikai Dieva Vārdus. Katrs vārds, kas nāca no Viņa lūpām, bija Dieva svaidītais Vārds.

Vai tas nebūtu brīnišķīgi, ja mēs varētu sacīt, ka: "Mans Vārds un Dieva Vārds ir viens un tas pats. Ko Es saku, to Viņš ciena, jo es neko nedaru, kamēr Viņš man to vispirms nepasaka." Ak, lūk, kāds ir jūsu piemērs. Lūk, kāda ir Evaņģēlija cienīga dzīve.

184 Ne jau tie priesteri, kas bija tik izglītoti un tik nospodrināti, un viņiem bija visi šie augstie tituli; un stāvēja, un lūdza garas lūgšanas, un aprija atraitņu namus, un cīnījās par augstiem amatiem draudzē, un visas šīs lietas, ko viņi... Tā nebija nebija Evaņģēlija cienīga dzīve.

Bet Viņš bija Evaņģēlija cienīgs tik ļoti, ka Dievs pateica: "Šis ir Mans mīļotais Dēls, kurā Man ir labpatika. Viņu klausiet! Mans Vārds ir Viņš, Viņš ir Mans Vārds. Viņš un Es esam viens un tas pats."

185 Zināja... Tagad paskatieties uz šo. Viņš zināja, ka Viņa Vārds galu galā uzvarēs pasauli. Viņš zināja, no kurienes nāca Viņa Vārds. Viņš zināja, ka Tas nekad nevar ciest neveiksmi, tieši tāpēc Viņš teica: "Gan debesis, gan zeme zudīs, bet Mans Vārds nekad nezudīs." Saprotat? Viņš varēja to pateikt. Tas bija Cilvēks, kurš...Viņš un Dieva Vārds kļuva viens un tas pats. Viņš sacīja viņiem...

"Tev būtu jādara *tas* un *šitas*."

186 Viņš teica: "Kurš var Mani nosodīt par grēku? Kurš var Mani apsūdzēt?" *Grēks* ir "neticība". "Ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva pirkstu, ar ko tos izdzen jūsu dēli?" Saprotat? Tas nebija tas, tāpēc tam bija jābūt kaut kam citam. Saprotat? "Ja es..."

Viņi teica: "Nu, mēs esam dzinūši ārā ļaunos garus."

187 Viņš teica: "Ja Es daru to ar Dieva pirkstu, apstiprinātu Dieva Vārdu, tad ar ko tos izdzen jūsu dēli? Tad spriediet paši."

188 Viņa laika ļaudis un...ļaudis smējās par Viņu, runāja par Viņu, bet Viņš... Viņi pazemoja Viņu, kā vien varēja, teica Viņam, pret Viņu visādas ļaunas lietas. Bet Viņš turpināja.

Un tā, pēc brītiņa es gribu beigt, pasakot sekojošo.

189 Šī laika cilvēki ir neirotiķu bars. Šī laika cilvēki ir neirotiķu bariņš. Viņi baidās pieņemt Dieva apsolījumus. Draudzes cilvēki, draudzes organizācija, draudzes organizācijas baidās pieņemt Dieva Rakstu izaicinājumu šai dienai. Viņi saprot...viņi saprot, ka viņu modernais stāvoklis un viņu sociālais evaņģēlijs, kuru viņi sludina, neatbilst šīs stundas izaicinājumam, gluži tāpat kā Samsons nevarēja tam atbilst tajā stāvoklī, kādā viņš atradās. Bija vajadzīgs Dievs.

Un šeit ir tā programma, kas to apsolīja. Es pieskaršos tam jau pēc brītiņa.

190 Es gribu šo vārdu kādu brītiņu aizturēt. Kaut arī viņi sauc sevi par kristiešiem, viņi pieņem ticības mācības, cilvēku radītas ticības mācības, lai aizstātu Dieva Vārdu. Tā ka viņi var pieņemt to ticības mācību, jo to ir izdomājis cilvēks. Bet viņi baidās balstīt savu ticību Dievā, kuru, kā viņi apgalvo, viņi mīl. Tā tas ir. Un jūs vēl sakāt, ka tāda dzīve ir Evaņģēlija cienīga? Tā nevar būt, kaut arī viņi ir draudzes locekļi, taču tas nav Evaņģēlija cienīgi. Nē, it nekādi.

191 Evaņģēlijs! Jēzus teica: “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai; šīs zīmes ies līdz ticīgajiem.”

Bet, kad jūs noliedzat, ka tas ies līdz ticīgajiem, kā jums var būt dzīve... Nav svarīgi, varbūt jūs nekad nevienu sliktu vārdu nepateiksiet, varbūt jūs ievērosiet visus desmit baušļus, tam nav ar to vispār nekāda sakara. Tas joprojām nav Evaņģēlija cienīgi. Saprotat? Tas nevarētu būt.

Tie priesteri to ievēroja, bet joprojām nebija cienīgi. Viņš sacīja: “Jūs esat no sava tēva, velna.” Kurš gan varētu norādīt ar pirkstu uz kādu no tiem vīriem? Viens vainas traips, un viņi bez žēlastības tika nomētāti ar akmeņiem. Svēti vīri! Un Jēzus teica: “Jūs esat no sava tēva, velna,” kad atnāca Evaņģēlijs.

192 Lai gan viņi sevi sauc par kristiešiem, viņiem patīk turēties pie ticības mācībām, viņu ticības mācībām. Ak! Ticības mācības veido un piepilda šīs dienas moderno cilvēku domāšanu. Un cilvēkam, kurš šajās dienās vēlas gūt panākumus, ir jāatbilst modernajam domāšanas veidam. Ļaujiet man pateikt to skaļi un skaidri. Jā? Cilvēks... Ja jūs vēlaties gūt panākumus, jums būs jāpielāgojas šīs dienas modernajai domāšanai. Tas... Viņi atnāk un saka: “Ak, vai tad viņš nav jauks? Kāds brīnišķīgs cilvēks! Viņš nekur nenovirzās no domas, un viņš nekad netur mūs ilgāk par piecpadsmit minūtēm. Un mūsu mācītājs nekad nekliedz uz mums par tām lietām.”

Kauns tādām mācītājam! Jebkurš cilvēks, kurš stāv kancelē un redz šī laika grēku, un neprotē – ar tādu cilvēku kaut kas nav kārtībā. Viņš nav cienīgs šī Evaņģēlija, kuru, kā viņš apgalvo, viņš sludina. Tā tas ir. Tāpēc, šādi rīkojoties, viņi atrod sev attaisnojumus, sacīdami: “Nu, paklau, mana sanāksme...”

193 Ne pārāk sen kāds vīrietis te atnāca uz vienu lielu draudzi, un viņš rakstīja savu disertāciju. Un viņš teica: “Es rakstu par Dievišķo dziedināšanu.” Teica: “Brāli Branham, mūsu konfesijā mēs tevi mīlam.” Viena no lielākajām konfesijām, viena no slavenākajām valstī jeb pasaulē! Un viņš sacīja: “Šajā konfesijā mēs tevi mīlam.” Viņš bija tepat, Džefersonvillā. Un teica: “Es esmu ieradies, lai uzzinātu par šo Dievišķo dziedināšanu.” Viņš sacīja: “Mana draudze patiesībā atrod tikai vienu trūkumu.” Saprotat? Viņš teica: “Tu pārāk daudz biedrojies ar pentakostiem.”

Es teicu: “Nu, zini, tā tas ir.” Es teicu: “Tā ir taisnība. Zini, es vienmēr esmu meklējis iespēju tikt no viņiem prom.” Es teicu: “Es tev kaut ko pateikšu. Es atbraukšu uz jūsu pilsētu, un tu sarunāsi, lai tava draudze mani finansē.”

“Ak,” viņš teica, “viņi to nedarīs.”

Es teicu: “Tā jau es domāju. [Brālis Branhams un sanāksme smejas–Tulk.] Tā jau es domāju.”

194 Teica: “Saproti, mana konfesija to neatbalstīs.” Tas ir tikpat labs attaisnojums kā: “Es esmu apņēmis sievu” vai “nopircis vērsu pāri”. Man ir vienalga, cik doktora grādu tev ir vai cik ļoti cienīts tu esi savā konfesijā. Šāda kalpošana nav cienīga tā Evaņģēlija, kas ir rakstīts šajā grāmatā. Pareizi.

195 Jebkurš draudzes loceklis, kas piesliesies kaut kam tādām un sauks sevi par kristieti, bet iziet tur ārā un dzīvo... Un sievietes apgriez matus un valkā apģērbu, ko Bībele saka viņām nevalkāt; vīrieši turpina darīt tā, kā viņi dara šobrīd, “ārēja dievbijība”, dzer un smēķē cigārus, un vairākas reizes apprecas, un kļūst par draudzes diakoniem un pat par mācītājiem, un tā tālāk. Un cilvēki, kas ar to visu samierinās – tāda veida dzīve nav Evaņģēlija cienīga.

196 Sieviete, kas aizies un runās pa telefonu, tenkos un izraisīs ķildas draudzē, un visu ko tādu – tāda dzīve nav cienīga tā Evaņģēlija, ko mēs gribam pārstāvēt. Jebkurš cilvēks, kas šķeļ draudzi un izraisa naidošanos starp cilvēkiem un tamlīdzīgas lietas, nav cienīgs tā Evaņģēlija, ko mēs sludinām. Tieši tā. “Tā ir ārēja dievbijība, noliedzot tās spēku”, Dieva spēku, kas attur tevi no kā tāda.

197 Ievērojiet, lūk, viņi to nedara. Viņi vienkārši negrib to darīt. Viņiem ir atruna, ka viņu draudze tam netic. Viņi...

Nu, bet Jēzus šovakar cilvēkam teiktu...teiktu, runātu viņa sirdij un teiktu: “Es gribu, lai tu ej sludināt pilno Evaņģēliju.”

“Mana draudze to neatbalsta, Kungs. Atvaino mani, lūdzu. Man ir laba alga. Es...es... Tu zini, ka es esmu mācītājs vienā no lielākajām draudzēm šajā pilsētā, Kungs. Ak, mēs tur slavējam Tavu Vārdu! Tieši tā. Mēs taču to darām. Es nevaru to darīt.” Tā pati atruna, tas pats. Tāpēc viņi nenāk uz Viņa apsoltā, apstiprinātā Vārda garīgo mielastu.

198 Vai tad Jēzus neteica: “Kur ir kautķermenis, tur pulcēsies ērgļi?” Ērgļi, nevis maitu lijas, lūk, ērgļi! Tur, kur ir samazgas un maita, tur pulcējas maitas lijas. Bet kur ir svaīga, tīra gaļa, tur pulcēsies ērgļi. Saprotat? Protams. Kur ir Vārds, ērgļu ēdiens, tur viņi pulcēsies.

199 Tā ka viņi nenāk uz garīgo mielastu, uz kuru viņi ir aicināti. Vai jūs ticat, ka pēdējos piecpadsmit gadus Dievs ir devis Amerikai ielūgumu uz lielu atmodu, uz garīgo mielastu? Vai viņi atnāca? It nemaz. It nemaz. Tātad, atteikties nākt – vai šāda dzīve ir Evaņģēlija cienīga, kaut arī viņi paši par sevi tā saka?

200 Nesen pie manis atnāca kāds vīrs un apsēdās pie galda, un teica: “Brāli Branham, es vēlos izstiept savu roku pāri galdam,” ievērojams cilvēks, “es vēlos paņemt tavu roku savējā. Es tevi mīlu.” Es biju draudzē un klausījos viņa sludināšanu. Sacīja: “Es tevi mīlu. Es ticu, ka tu esi Dieva kalps.”

Es teicu: “Paldies, doktor. Arī es tevi mīlu.”

Viņš teica: “Es gribu tev pateikt, cik ļoti es tevi mīlu kā brāli.” Un teica: “Vai tu redzi manu mazo karalieni, kas tur sēž, manu sievu? Vai tu viņu atceries?”

Es sacīju: “Jā.”

Teica: “Ārsts sacīja, ka viņa nodzīvos divas nedēļas, tas bija sarkomas vēzis. Un tu atbrauci uz pilsētu un palūdzi par viņu, un paskatījies, un ieraudzīji vīziju, atskatījies un pateici man: 'TĀ SAKA TAS KUNGS, viņa tiks dziedināta.'” Viņai uz muguras bija liels pleķis, *šāds* iedobums, tas izskatījās kā liels...kā iekšā iegrimusi sievietes krūts daļa, uz viņas muguras, tieši uz viņas mugurkaula. Šodien no tā nav palicis ne pēdas. Teica: “Tur sēž mana karaliene, viņa šodien ir dzīva.” Teica: “Kā gan es varētu darīt ko citu, kā vien mīlēt tevi par to, ka tu palūdzi to ticības lūgšanu? Kā es varētu neticēt, ka tu esi Tā Kunga kalps, kad tu mani ieraudzīji un precīzi pateici, kas notiks?” Viņš sacīja: “Lūk, man ir kaut kas priekš tevis, brāli Branham.” Viņš teica: “Es pierderu pie lielākās no Vasarsvētku apvienībām.”

Es teicu: “Jā. Es to zinu.”

Viņš teica: “Es nesen runāju ar brāļiem, un viņi pateica man sazināties ar tevi un pateikt, ka tas ir apkaunojums, ka tu esi aiznesis šo Dieva doto kalpošanu kādai cilvēku grupīnai otrpus upei un tajās vietās.”

Es teicu: “Vai tiešām?”

Teica: “Jā.” Teica: “Dievs sūtīja šo kalpošanu, lai darītu to vissvarīgāko, vislielāko,

visievērojamāko.”

201 Es uzreiz sapratu, ka tur runā velns. Es nodomāju: “Jā, lec lejā no šī kalna un parādi, zini, no šīs ēkas.” Saprotat? Saprotat?

Es nodomāju: “Vienkārši pavedīšu viņu nedaudz tālāk.” Mana vecā māte mēdza teikt: “Iedod govij pietiekami daudz virves, un viņa pati sevi pakārs.”

Es teicu: “Vai tiešām?”

“Jā.” Teica: “Tas ir kauns, kā tu to dari.” Teica: “Kas tu esi? Šodien tu teju vai maltīti nevari sev nopirkt.” Un teica: “Paskaties uz Oralu Robertu un pārējiem, kas ir iesaistījušies, un izgāja tur ar vienu simto daļu kalpošanas, kas ir tev. Paskatieties, kā viņiem iet.”

Es teicu: “Jā, tā tas ir.” Saprotat?

Un viņš teica: “Mana grupa tevi pieņems. Mēs tevi uzreiz pieņemsim kā...kā vienu no mūsu brāļiem. Viņi visi pasniegs tev sadraudzības labo roku, un mēs pasūtīsim lidmašīnu, un mēs tev dosim algu, piecus simtus nedēļā vai vairāk, ja tu to vēlēšies, un mēs tevi nosūtīsim uz visām lielākajām pilsētām valstī.” Tas notika turpat Fīniksā, Arizonā, turpat pie galda. Un viņš teica: “Un mēs samaksāsim tev...” Teica: “Lai tad pasaule, ārējā pasaule, lai tās augstās amatpersonas, tie lielie vīri, tie daudzsološie...” Teica: “Tu vienmēr runā par pašiem nabadzīgākajiem, bet mums ir tie bagātie.” Teica: “Lai viņi ierauga Tā Kunga roku. Tad es paņemšu līdzīgu savu sievu un citus, lai pierādītu, ka viss, ko tu saki, īstenojas.”

202 Es teicu: “Patiesām, tas būtu lieliski.”

Lūk, redziet, tas vīrs, D.L., L.L.D. doktors, grāmatu autors, saprotiet, literatūras doktors, brīnišķīgs rakstnieks, jauks cilvēks. Saprotiet, viņš nezināja Rakstus.

Vai jūs zinājāt, ka eņģelis, kas darīja tos darbus, vispār neaizgāja uz Sodomu? Viņš palika ar to izsaukto grupu, ar Ābrahāmu.

Viņš to vienkārši nezināja. Es vienkārši liku viņu mierā, vienkārši kādu brītiņu tur pasēdēju. Es vienkārši gribēju uzzināt, kur ir tas aķis. Es teicu: “Nu, kas man būtu jādara?”

Sacīja: “Nu, brāli Branham, vienkārši...vienīgais, ko viņi teica... Mēs to pārrunājam, dažas lietas, ļoti nenozīmīgas lietas, ko tu māci, lai tu vienkārši noliec tās malā.”

Es teicu: “Piemēram, ko, brāli?”

“Ak,” viņš teica, “tavas kristības, zini. Zini, tu kristi gluži kā tie no vienotības, kaut kā tā.” Teica: “Tādas nenozīmīgas lietas.”

Es teicu: “Hm?” Es turpināju.

Un viņš teica: “Tas sākotnējais pierādījums un sievietes sludinātājas, tikai dažas tādas nenozīmīgas lietas.”

203 Es teicu: “Hm-hm?” Es teicu: “Zini, es esmu pārsteigts, ka viens Dieva kalps lūdz otru Dieva kalpu pēc tam, kad tu man šādi izrādīji cieņu un nosauci mani par pravieti, un zini, ka Tā Kunga Vārds jeb Vārda atklāsme nāk pie pravieša... Un nu tu pagriezies pretējā virzienā, doktor Pop, (tas neliecina par tavām labajām prāta spējām) un saki, un prasi kā Dieva kalps, tu prasi citam Dieva kalpam iet uz kompromisu par kaut ko, kas nozīmē viņam vairāk nekā pati dzīvība.” Es teicu: “Nekādā gadījumā, brāli Pop. Es to nedarīšu nekādā gadījumā. Nē, ser.”

Kas tas ir? Tur ir mūžīgās dzīvības sēkla; dzīvot vai mirt, vai nu tu esi liels vīrs, vai neesi liels vīrs...

204 Nesen es braucu garām... Tā nav necieņa pret šiem diviem vīriem. Es paskatījos uz turieni, un tur Tulsā, Oklahomā, bija milzīgs plakāts ar Orala Roberta topošo ēku, semināru kalpotāju izglītošanai. Tas izmaksās (un es pazīstu Dimasu Šakarjanu, brāli Karlu Viljamsu un citus, kas ir tās padomes pilnvarotie) piecdesmit miljonus dolāru, un ēka maksās trīs miljonus dolāru; pentakostu zēns, Dievs viņam ir izdarījis kaut ko ļoti lielu.

205 Es nodomāju: “Es, ar semināru? Es vispār esmu pret šādām lietām.”

206 Un tur bija rakstīts: “Orala Roberta lielā semināra nākamās mājas.” Braucu tālāk pa ceļu, tur bija kaut kas liels un moderns. Un Orals Roberts ar mazu, noplukušu telti bija ieradies uz manām sanāksmēm Kanzassitijā, Kansasas štatā.

Tur bija teikts: “Tomija Osborna nākamās mājas,” ak vai, tur tika būvēta apmēram trīs vai četru miljonu dolāru ēka.

Un tur... Tomijs Osborns, viens no labākajiem kristiešiem. Viņš ir īsts vīrs, patiešām Dieva sūtīts vīrs. Stāvēja turpat ielas otrā pusē, nedaudz nervozs zēns, zēns ar meiteni mašīnā, pieskrēja, teica: “Brāli Branham, es biju tur, kad es redzēju, kā tas maniaks izskrēja ārā. Un es redzēju, kā tu norādīji viņam sejā ar pirkstu un pateici: ‘Jēzus Kristus Vārdā, izej no viņa.’ Es redzēju, kā viņš nokrita pie tavām kājām pēc tam, kad viņš bija izteicis savu pravietojumu, pateicis: “Šovakar es tev tā iebliezišu, ka tu nokritīsi šīs sešarpus tūkstošu cilvēku auditorijas vidū.” Un sacīja: “Es redzēju tevi tur stāvam, tu pat nepaaugstināji balsi un teici: “Tā Kunga Vārdā, tā kā tu esi izaicinājis Dieva Garu, tu šovakar nokritīsi pie manām kājām. Viņš sacīja: ‘Es tev parādīšu, pie kā kājām es nokritīšu.’”

207 Un es pateicu: “Izej no viņa, sātan!” Viņš vienkārši nokrita atmuguriski un piespieda manas kājas pie grīdas.

Viņš teica: “Dievs ir Dievs, brāli Branham. Tas arī viss.” Sacīja: “Es biju ieslēdzies mājās divas vai trīs dienas.” Viņš nebaidās teikt, kā ir. Viņš pateiks visu. Viņš no tā nekaunas. Teica: “Vai tu domā, ka man ir dziedināšanas dāvana?”

208 Es teicu: “Aizmirsti to, Tomij. Tu tīki sūtīts sludināt Evaņģēliju. Ej, sludini to. Dodies kopā ar brāli Bosvortu.”

209 Un es paskatījos tur, un es ieraudzīju... Es sāku pirms viņiem abiem.

Es nodomāju: “Lūk, Oralam Robertam ir pieci simti aparātu, tā, ka cilvēka roka nemaz nepieskaras tām vēstulēm; pagājušajā gadā pa pastu ienāca četri miljoni dolāru.” Četri miljoni, ceturta daļa no visā kristīgajā pasaulē savāktās naudas; ceturta daļa no visā kristīgajā pasaulē savāktās naudas nonāca pie viena cilvēka. Tā tik ir vieta! Es devos uz turieni, lai to apskatītu un...

210 Lūk, Orals ir mans brālis. Ak! Es viņu mīlu. Viņš ir īsts draugs, labs puisis, un es viņu mīlu. Un viņš ir ļoti augstās domās par mani, un arī es par viņu. Mēs vienkārši neesam vienisprātis par Rakstiem.

Un Tomijs Osborns, tas pats. Es esmu par viņu ļoti augstās domās. Viņš ir viens no brīnišķīgākajiem vīriem, ko es pazīstu, Tomijs Osborns. Un šie vīri...

Es nodomāju: “Kad es iegāju viņu kabinetā un ieraudzīju, kas viņiem ir, man šķiet, ka man būtu kauns, ja viņi atnāktu un ieraudzītu manējo,” viena neliela rakstāmmašīna, un mēs cenšamies izsūtīt tās vēstules un.... Kas par lietīņu! Tajā laikā tā bija nolikta treilera galā. Es nodomāju: “Kas gan tas būtu?”

Tad es izgāju ārā. Es nodomāju: “Nu, 'Orala Roberta nākamās mājas'. 'Tomija Osborna nākamās mājas'. Un viņi pat nerunā viens ar otru.”

Tā ka es braucu pa ceļu, es domāju: “Bet kā tad ar mani?”

211 Un kaut kas pateica: “Paskaties uz augšu!”

211 Es nodomāju: “Jā, Kungs, ļauj man krāt dārgumus debesīs, jo tieši tur ir mana sirds.” Lūk, es nesaku to žēluma dēļ. Es to saku tikai tāpēc, ka tas notika, un Dievs zina, ka tā ir taisnība. Saprotat?

213 Kur ir jūsu bagātības? Vai tu gribi būt kaut kas ievērojams? Ja tu to vēlies, tad tu esi nekas. Tiec uz to vietu, kur tu vairs negribi būt kaut kas ievērojams, kur tu gribi būt mazs, pazemīgs Kristus kalps. Tā ir tā izeja. Tas arī viss.

214 Brālis Bozē un citi veido draudzi Čikāgā. Nesen viņiem nācās atdot Filadelfijas draudzi tai konfesijai. Tagad viņi runāja par to, ka vajadzētu atrast kādu puisī ar *šādi* atlocītu apkaklīti, kādu

teoloģijas doktoru. Es teicu: “Jūs neejat pareizajā virzienā. Ja jūs gribat atrast īstu ganu tai draudzei, tad atrodiēt kādu pazemīgu puisī, kurš teju vai nevar izlasīt savu vārdu, bet viņa sirds deg par Dievu. Vienkārši atrodiēt šādu puisī. Tieši tāds jums ir vajadzīgs, kāds, kurš nezina visas tās lietas, kāds, kurš nediktēs un nevaldīs, neievilks jūs visvisādos parādos un visā pārējā, bet vienkārši baros jūs ar Dieva Vārdu. Tieši tāds cilvēks ir jāatrod.”

Tā ka viņi nevēlas nākt uz garīgo mielastu. Man ir jābeidz. Es jau esmu aizkavējies, mēs pabeigsim pēc kādām sešām minūtēm, ja Tas Kungs ļaus.

215 Es dzirdu, kā daži saka: “Bet, brāli Branham, labāk atsakies no šādiem apgalvojumiem, ko tu teici... Tie cilvēki nav neirotiķi. Tie cilvēki nav neirotiķi, vienkārši viņi ir izglītoti.” Tādā gadījumā viņi ir izglītoti neirotiķi. [Sanāksme smejas–Tulk.] Tā tas ir. Jā. “Viņi nav neirotiķi, viņi ir izglītoti.”

Tādā gadījumā es gribu uzdot jums jautājumu. Saprotat? Jūs saprotat. Tādā gadījumā es gribu uzdot jums jautājumu. Lūdzu, izskaidrojiet viņu darbības šodien, ja jau viņi nav neirotiķi. Pastāstiet man, kas liek viņiem rīkoties tā, kā viņi to dara, ja jau viņi nav neirotiķi; saprotiet, ikviens velk uz savu konfesiju, alkatīgi. Jēzus tāds nebija. Viņam nebija vispār nekādas steigas. Saprotat? Viņš nebija alkatīgs. Viņš bija mūsu piemērs.

216 Noziedzība, valsts... Šajā valstī ir vairāk noziedzības nekā jebkad agrāk. Kas par lietu? Pusaudži, draudzes locekļi nogalina, vīri nošauj savas sievas un ģimenes, un sadedzina savus bērnus. Un paskatieties uz to noziedzības vilni. Viņi nav neirotiķi? Tad kas par lietu? Kādas ir viņu darbības?

Valstis ir trakas pēc varas, katra grib paņemt katru...pārējās un uztaisīt vienu karogu, vienu nāciju, lai tas būtu viņu karogs un viņu nācija. Trakas pēc varas!

217 Netikumība, nu, pasaule ir amorālāka, kā tā jebkad ir bijusi. Kailas sievietes uz ielām, kailas sievietes, un vēl saka, ka viņi ir garīgi veseli? Viņi nevar būt. Viņi vienkārši nevar būt.

218 Paklausieties! Bībelē bija viens cilvēks, kurš rāva nost no sevis drēbes – tas bija leģions, viņš bija ārpriests. Kad Jēzus viņu atrada un iedeva viņam veselo saprātu, viņš uzvilka savas drēbes. Pareizi.

Kas liek tev novilkt savas drēbes? Velns. Tā tas ir. Un jūs vēl sakāt, ka viņi nav neirotiķi? Pamēģini pabraukt pa šo ielu četrus kvartālus, neredzot nevienu kailu sievieti, un tad atgriezies atpakaļ un pastāsti man. Labi. Pamēģiniet.

219 Jūs vēl sakāt, ka viņi nav neirotiķi? Tad kas nav kārtībā? Viņi nevar būt garīgi veseli. Saprātīga sieviete tā nedarītu, viņai pietiek saprāta. Viņa zina, ka viņa sevi izstāda. Tur ir iekāres garu bars, vienkārši netīri, neķītri, nevīžīgi dzērāji, slepkavas un viss pārējais. Jūs sakāt...

220 Pasaulē tagad dzer vairāk alkohola. Savienotajās Valstīs cilvēki tērē vairāk naudas alkoholam nekā pārtikas produktiem. Man šķiet, ka tas... Es aizmirsu, cik reizes vairāk šajā valstī izmaksā alkohola parāds, nekā tas bija agrāk. Un ko dara alkoholisms? Aizsūta tevi uz trako namu.

221 Vēzis. Kad ārsti visā pasaulē raksta žurnālos un saka jums: “Vagoni ar vēzi!” Cigaretēs. Uzlika to uz žurkā un ir pierādījuši, ka tas izraisa plaušu vēzi. Septiņdesmit procenti no viņiem dabū plaušu vēzi no cigarešu smēķēšanas. Un tās sievietes un vīrieši vienalga vilks iekšā tos dūmus un pūtīs tev sejā. Ja viņi nav neirotiķi, tad kas ir neirotiķi?

222 Kad tiek sludināts un pierādīts Jēzus Kristus Evaņģēlijs un Debesu Dievs Savā uguns staba formā tiek parādīts virs cilvēkiem, un rāda, ka Jēzus Kristus ir Savas atgriešanās pēdējā stadijā, rāda viņiem pēdējo zīmi. Bet viņi smejas un uzjautrinās par to, un sauc sevi par draudzes locekļiem; un vēl sakāt, ka viņi nav neirotiķi? Izskaidrojiet to. Mans laiks iet uz priekšu. Bet es vienkārši jautāju, vai viņi nav neirotiķi? Protams. Viņi ir izglītoti neirotiķi. Pavisam noteikti! Izskaidrojiet viņu stāvokli. Jūs nevarat.

223 Viņas griež matus, valkā pasaulīgas drēbes, staigā tādas pa ielu. Un Dieva Bībele brīdina par to, pat aizliedz sievietei lūgties ar apgrieztiem matiem. Un saka, ka vīrietis... Un šādi darot, viņa

paziņo savam vīram, ka viņa ir amorāla, un viņam ir visas tiesības šķirties no viņas un sūtīt viņu no sevis prom. Pilnīgi precīzi. Dieva Vārds tā saka, un sievietē to dzird, bet turpina nēsāt īsus matus un sauc sevi par kristietī. Ja tā nav neirotiķe, tad kas ir neirotiķe? Es gribu, lai kāds man pasaka, kas tad ir neirotiķis! Jā. Viņi ir neirotiķi.

224 Augsti izglītoti, grādi, koledža! Mēs pavadām vairāk laika, lai mācītu saviem bērniem algebru un bioloģiju, nekā mācot viņiem Bībeli un Jēzu Kristu. Šajā valstī nav neviena bērna, kas nevarētu jums pateikt, kas ir Deivids Krokets. Un pat trešdaļa no viņiem nevarētu pateikt, kas ir Jēzus Kristus. Vai tad tie nav neirotiķi? Protams, ka ir! Mēs varētu turpināt un turpināt par to, ko viņi dara!

225 Vienkārši atcerieties. Un draudzes to atbalsta, turpretī Bībele to nosoda. Vai kalpotāji nav neirotiķi? Izglītoti neirotiķi! Tieši tā. Draudzes to atbalsta.

226 Atcerieties Latu. Viņš bija apķērīgs cilvēks. Paskatieties tagad uz viņu, tikai brītiņu. Nevajag... Nesāksim...

Atvainojiet, ka es aizkavēšos vēl uz pāris minūtēm. Tas...tas ir pārāk svarīgi. Tas būs uz... Jūs esat šeit, lai noklausītos, kā es ierakstu šo lenti.

227 Skatieties. Skatieties. Uz brītiņu apstāsimies. Palūdz savā sirdī, tikai sekundi: "Kungs, ļauj man to ieraudzīt." Atveriet savu saprašanu. Lai Dievs to izdara. Paskatieties uz... Vienkārši apskatīsim tikai šo valsti. Paskatīsimies, ko pateica Dievs.

228 Bībelē ir teikts, ka: "Sodomas grēki ik dienas mocīja Lata taisno dvēseli." Viņam vienkārši nepietika drosmes, lai nostātos pret to. Vai pareizi? Viņš to nevarēja darīt, jo viņš bija pilsētas mērs. Viņš nevarēja. Bet Bībele saka, ka "sodomiešu grēki mocīja viņa dvēseli". Viņš zināja, ka tas ir nepareizi, bet viņam nepietika drosmes to darīt, stāvēt pret to.

229 Un tā, skatieties. Cik daudz Latu Amerikā vakar lasīja savu Bībeli, lai sagatavotu savu sprediķi šodienai, un uzdūrās ūdens kristībai Jēzus Kristus Vārdā? Cik daudzi no viņiem uzdūrās kristībai ar Svēto Garu, uz to, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi? Marka 16: "Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic"? Jāņa 14:12: "Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī darīs"? "Ja jūs paliekat Manī un Mans Vārds jūsos, tad lūdziet, ko vēlaties, un tas jums tiks dots"? Cik daudzi Lati to redzēja? Bet viņu konfesijas attaisnojuma dēļ tas... Paskatieties un pārbaudiet to Bībelē.

230 Paskatieties uz viņu sanāksmi, kurā ir sievietes ar īsi apgrieztiem matiem, un viņi zina, ka Bībele to nosoda. Paskatieties uz viņu pašu draudzes locekļiem, kas staigā pa ielu šortos, un viņi zina, ka Vārds ir pret to. Bet viņiem nav drosmes kliegt pret to. Un tomēr tas cilvēks apliecina, ka ir kristietis, un viņa dvēsele tur iekšā kliedz pret to, bet viņam nav drosmes. Ja tā nav mūsdienu Sodoma, tad kur tā ir?

Dievs, dod mums kādu, kas klieds pret to. Pareizi. Kā teica Jānis Kristītājs: "Cirvis ir pielikts pie koka saknes." Lūk, kas mums šodien ir vajadzīgs.

231 Skatieties. Viņi ir mūsdienu Sodoma. Atcerieties. Saprotiet, visa zeme ir kļuvusi par mūsdienu Sodomu un Gomoru. Tajā atkal dzīvo Lats nevis...dzīvo to visu no jauna, jo viņa godīgā pārlicība viņam caur Vārdu saka, ka viņam nav taisnība.

232 Paskatieties Čikāgā, lielajā Čikāgā, kad tur sēdēja tie trīs simti sludinātāji. Un Tas Kungs pateica man tajā naktī, ko viņi grasās darīt. Viņi bija izlikuši man lamatas, lai es uz turieni aizietu. Es aizgāju un pateicu brālim Karlsonam, es teicu: "Jūs nerīkosiet to tajā viesnīcā. Jums būs jāpārceļ tas uz citu vietu, un tā būs zaļa telpa. Un viņi ir izlikuši man lamatas, vai ne, brāli Karlson?" Viņš nolaida savu galvu.

Pirms dažām dienām viņš sēdēja tur manā kabinetā un prasīja mani ierasties uz sanāksmēm Čikāgā. Teica: "Es nekad to neaizmirsīšu, brāli Branham."

Un es teicu: "Viņi ir izlikuši man lamatas. Kāpēc, brāli Karlson? Vai tu baidies man pateikt, kāpēc, tu un Tomijs Hikss?" Viņi nolaida savas galvas. Es sacīju: "Tomij, kāpēc tu neej un nerunā?"

Sacīja: "Es to nevarētu."

Es teicu: “Es domāju, ka tu teici, ka izdarīsi man pakalpojumu.”

233 Es teicu: “Tas Kungs vakar vakarā man pateica. Jūs šodien tur aizbrauksiet un uzzināsiet, ka jūs šo ēku nevarēsiet dabūt. Jūs dosieties uz citu ēku. Dr. Meds sēdēs *šajā* pusē. Tas melnādainais vīrs un viņa sieva, kas dzied, sēdēs *šeit*.” Un tā tālāk, kur viņi visi sēdēs. Es teicu: “Tur būs kāds Budas priesteris.” Un es teicu: “Tagad noskaidrojiet! Viņi ir pret mani, jo es sludinu par kristību ūdenī mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Viņi ir pret mani, jo es sludinu par čūskas sēklu un pret pierādījumu, ka ikvienam, kas runā mēlēs, ir Svētais Gars, un citas lietas.” Es teicu: “Atnāciet un pavērojiet Dievu.”

234 Nokļuva tur... Viņi devās uz turieni, un burtiski pēc divām vai vairāk stundām, kaut kad tajā pēcpusdienā, viņi piezvanīja brālim Karlsonam. Un viņš teica: “Tas puisis, kurš viņam bija devis atļauju (un jau bija samaksāta drošības nauda), teica: “Mums tas ir jāatceļ, jo menedžeris teica, ka viņš jau bija apsolījis to kādam orķestrim uz to vakaru...tas ir, uz to rītu.” Un viņi nevarēja to noīrēt.

235 Tāpēc mēs devāmies uz “Town and Country”. Un tajā rītā, kad mēs tur ieradāmies un tur stāvējām, un...un brālis Karlsons teica: “Ir viena lieta. Varbūt jūs, brāļi, nepiekrītat brālim Branhamam, bet,” teica, “viņš nebaidās teikt to, kam viņš tic.” Viņš teica: “Viņš pateica man, ka visas šīs lietas notiks tieši tā, kā tās notika.” Viņš teica: “Un tā, viņš ir šeit. Lai viņš runāt pats.”

236 Es vienkārši paņēmu Rakstu vietu: “Es šai debesu parādībai neesmu nepaklausīgs,” kā teica Pāvils. Es sacīju: “Jūs nepiekrītat man par ūdens kristību Jēzus Kristus Vārdā. Jūsu ir vairāk nekā trīs simti, kas piesakāt sevi kā *Tādu un tādu* doktoru un *Tādu un tādu* doktoru.” Es teicu: “Man nav pat vidusskolas izglītības, bet es izaicinu ikvienu, kas atrodas šeit, paņemt savu Bībeli un nostāties šeit man blakus, un noliegt kaut vienu vārdu, kas ir pateikts.”

Jums tas ir šeit uz lentes, ja vēlaties to noklausīties. Tā bija klusākā grupa, kādu jūs jebkad esat redzējuši. Es teicu: “Kas par lietu?” Vai šovakar šeit ir kāds, kurš bija tajā rīta sanāksmē? Paceliet rokas, paskatīsimies. Jā. Nu, protams, paskatieties apkārt.

Es teicu: “Nu, ja jūs to nevarat atbalstīt, tad netraucējiet man!” Pareizi. Tur ir liela gaudošana, kad viņi stāv aiz stūra. Bet, kad tu nostājies ar to jautājumu aci pret aci, tad tas ir citādāk. Tā tas ir. Tas ir... Tie cilvēki izgāja ārā.

237 Tomijs Hikss teica: “Man vajag trīs simti to lentu, lai izsūtītu visiem man zināmajiem Trīsvienības sludinātājiem.”

Šie vīri, spiežot man roku, teica: “Mēs atbrauksim uz dievnamu un pārkristīsimies.”

Kur viņi ir? Attaisnojumi! “Es to nevaru darīt. Mana konfesija man to neļaus. Es apprecēju sievu. Es nopirku pāri vēršu, tas ir, vēršu pāri. Es nopirku zemes gabalu, man ir jāaizbrauc tas apskatīt.” Saprotat? Dažas no šīm lietām kā...attaisnojumi. Vai pareizi? Vai šāda dzīve ir Evaņģēlija cienīga? [Sanāksme saka: “Nē.”—Tulk.]

Ja Evaņģēlijs ir pareizs, tad izpārdosim visu, kas mums ir, un dzīvosim tam. Esiet kristieši. Tieši tā! Āmen. Tagad ievērojiet, mēs beidzam.

238 Bet viņu attaisnojumi ir viņu ticības mācības un viņu konfesijas.

Tas ir kā koks. Nesen es vēroju pie brāļa Benksa. Man bija priede, kuru es biju iestādījis, kad pirmo reizi pārcēlos uz turieni, ak, pirms kādiem piecpadsmit vai vairāk gadiem. Un es ļāvu tiem vīnogulājiem...tiem priedes zariem augt, un mēs nevarējām tur apakšā pabrukt ar zāles pļāvēju. Bet tur tik un tā nebija nevienas zāles lapiņas. Un es tur aizgāju un paņēmu zāģi, un nozāģēju tos zarus, līdz tā priede bija *šitik* augsta, lai varētu zem tās pabrukt ar zāles pļāvēju. Un tagad zem tās ir skaistākā zāle, kādu jūs esat redzējuši. Kas tas bija? Tur bija sēkla. Tai vajadzēja dabūt gaismu.

239 Un, kamēr jūs konfesija, jūs attaisnojumi cenšas aizēnot to sēklu, kas, kā jūs zināt, patiešām tur atrodas, jūs spēlējat Lata lomu. Aizmetiet to visu prom un ļaujiet Evaņģēlija gaismai, Jēzus Kristus spēkam, atspīdēt pār to. Jā! Aizturot no tās gaismu, tiek aizturēta dzīvošana. Jo, ja to apspīdēs gaismā, tā uzdīgs dzīvībai.

Tieši tāpēc cilvēki saka: “Neejiet uz tāda veida sanāksmēm.” Viņi baidās, ka tā gaismā

apspīdēs kādu no viņu locekļiem.

240 Atcerieties to sievieti pie akas. Viņa bija prostitūta.

Tur stāvēja tie priesteri. Viņi redzēja, kā Jēzus sacīja Nātānaēlam: “Es redzēju tevi, kad tu biji zem vīģes koka.”

Un tie priesteri teica: “Viņš ir Belcebuls. Viņš ir zīlnieks. Tas ir velns.”

241 Tā parastā sieviete, kad viņa tur atnāca, būdama savā amorālajā stāvoklī, dzīvodama ar sešiem vīriešiem, un, kad viņa tur atnāca tādā stāvoklī... Viņa bija tādā stāvoklī, un Jēzus sacīja: “Dod Man dzert.” Sākās saruna. Viņš sacīja: “Ej, pasauc savu vīru un nāc šurp.”

Viņa sacīja: “Man tāda nav.”

Sacīja: “Tu pateici taisnību. Tev ir bijuši pieci, un tas, ar kuru tu dzīvo, nav tavs vīrs.”

Viņa sacīja: “Es redzu, ka Tu esi pravietis, ser. Es zinu, ka tad, kad atnāks Mesija, Viņš to darīs.”

Jēzus sacīja: “Es esmu Viņš.”

242 Tas atrisināja šo jautājumu. Kad tā gaisma apspīdēja to sēklu, kas gulēja tajā netiklē, netiklības dienas beidzās. Viņa metās uz ielas, slavēdama Dievu, sacīdama: “Nāciet, paskatieties uz cilvēku, kas pateica man to, ko es esmu darījusi. Vai tas nav Mesija?” Kas tas bija? Tā gaisma nokļuva līdz tai sēklai, kas atradās kādas prostitūtas nojumes ēnā. Tieši tā.

Un tā, beigsim, pasakot sekojošo. Es nezinu, cik daudz lappušu man vēl ir palikušas, bet es...es, protams, tās visas nepaņēmsu. Apmēram desmit, un tā ir tikai apmēram puse. Bet beigsim, pasakot sekojošo.

243 Paņemsim kā salīdzinājumu kādu cienīgu dzīvi. Salīdzināsim svētā Pāvila un bagātā jaunā priekšnieka dzīvi. Šos abus vīrus apspīdēja viena un tā pati gaisma. Viņi abi saņēma vienu un to pašu ielūgumu no Jēzus Kristus. Vai pareizi? Viņi abi bija labi apmācīti Rakstos. Viņi abi bija teologi. Atcerieties, Jēzus sacīja...sacīja bagātajam jaunajam priekšniekam: “Turi baušļus.”

244 Sacīja: “Es esmu to darījis kopš savas jaunības.”

Viņš bija apmācīts cilvēks. Tāds bija arī svētais Pāvils. Viņi abi bija labi apmācīti Rakstos, bet... Viņiem abiem bija Vārds. Vienam tas bija no zināšanām, bet otrā atradās dzīvības dīglis. Kad Pāvila priekšā atspīdēja tā gaisma, viņš sacīja: “Kungs, kas Tu esi?”

Sacīja: “Es esmu Jēzus.”

“Tādā gadījumā, te nu es esmu.” Viņš bija gatavs.

245 Tā gaisma apspīdēja tos abus vīrus. Vienā no viņiem bija dīglis, bet otrā nebija. Tieši tāpat ir arī šodien: garīgā draudze, dabiskā draudze.

246 Tam bagātajam vīram bija aizbildinājums. Viņš nespēja to izdarīt. Viņš bija pārāk aprūtināts ar ļoti daudziem draugiem no pasaules. Viņš negribēja šķirties no tās biedrošanās.

Tieši tā ir ar daudziem cilvēkiem šodien. Jūs domājat, ka, tā kā piederat kādai ložai, tad nevarat atstāt šo brālību: “Viņi visi dzer un dara tādas lietas, un viņi dara *to*.” Labi, turpini ar to; nekas pret to ložu, nekas pret to draudzi; es runāju par tevi. Saprotat? Jā. Saprotat? Nekas pret to. Tas ir viens un tas pats. Es vienkārši jums tikko pateicu, ka draudze nav nekas cits kā loža, konfesija, ja viņi noliedz Dieva Vārdu.

247 Ievērojiet. Tam bagātniekam bija aizbildinājumi. Tomēr viņš neatmeta savu liecību. Mēs redzam, ka viņš iegāja lielā biznesā. Viņam bija zināšanas. Un viņš nonāca tik tālu, ka viņam bija tik liels pieaugums, ka vajadzēja būvēt jaunus šķūņus, lai tajos visu saliktu. Un, kad viņš nomira... Un viņa bērns, bez šaubām, sludināja kāds bakalaura ar apliktu apkaklīti. Un, kad viņš to darīja, viņš droši vien teica... Viņi nolaida karogus pusmastā un teica: “Mūsu dārgais mīļotais brālis, šis pilsētas mērs, tagad ir Visuvarenā rokās, jo viņš bija ievērojams draudzes loceklis. Viņš izdarīja *to un to*, un *to*.”

Bet Bībelē ir teikts: “Ellē viņš pacēla savas acis, būdams mokās.” Saprotat?

248 Un atcerieties, ka ellē viņš joprojām gribēja turēties pie sava apliecinājuma. Viņš ieraudzīja Lācaru Ābrahāma klēpī un viņš sacīja: “Tēvs Ābrahām, atsūti Lācaru šurp,” joprojām saukdams viņu par “tēvu”. Redzat?

Viņš paņēma savas zināšanas un devās uz intelektuālu draudzi. Kad viņu apspīdēja gaisma, viņš to noraidīja.

Ja tāda nav draudzes modernā tendence šodien, tad es nezinu. Lai ko arī Dievs neuzspīdinātu viņu ceļā, uguns stabu vai ko nu vēl, viņi joprojām ar savām zināšanām...viņi var attaisnot to un doties uz intelektuālo grupu, lai iegūtu sabiedrisko stāvokli.

249 Bet Pāvīlam jau bija sociālais stāvoklis, viņam bija lielas zināšanas, viņš bija liels mācīts vīrs pie Gamaliēla, augstā priesteri labā roka, tik ļoti, ka viņš aizgāja pie priesteriem un saņēma pavēles ielikt visus tos sektantus cietumā. Bet, kad uz viņa ceļa atspīdēja tā gaisma un viņš ieraudzīja, ka tas pats uguns stabs, kas vadīja Israēlu cauri tuksnesim, ir Jēzus Kristus, viņš atstāja visu, ko viņš jebkad bija zinājis. Viņš atdzīvojās.

250 Vai jūs varētu teikt, ka šī bagātā vīra dzīve bija Evaņģēlija, ko viņš bija dzirdējis, cienīga? Lai gan viņš bija ticīgs, vai jūs varētu šādu dzīvi nosaukt... Starp intelektuāļiem un izklaidēm tajā vakarā tur augšā uz...kad saule rietēja, uzsauca tostu, un varbūt kāds priesteris teica lūgšanu uz tā jumta. Un viņš izklaidējās, bet tur lejā pie viņa vārtiem gulēja kāds ubags. Un viņš uzsauca tostu un stāstīja par savu lielo ticību, kas viņam bija uz Dievu. Bet nākamajā rītā, pirms saullēkta, pirms uzlēca saule, viņš jau bija ellē. Tā tas ir. Lūk, kur ir jūsu intelekts.

251 Bet Pāvils, kad tā gaisma viņu apspīdēja... Salīdzināsim viņa dzīvi un paskatīsimies, vai tā bija cienīga. Kas notika? Kad Pāvils...tā gaisma viņu apspīdēja, viņš atstāja visas savas zināšanas un aizgāja prom no tās intelektuālās grupas, un viņš staigāja Jēzus Kristus Garā. Slava Dievam! Kaut arī viņš bija tik gudrs, viņš nekad pat nelietoja lielus vārdus.

Kad viņš nāca starp tiem korintiešiem, viņš sacīja: “Es nenācu pie jums ar cilvēcisku gudrību. Es nenācu pie jums ar uzpūstiem vārdiem, jo jūs balstītu savu ticību uz tiem. Bet es nācu pie jums vienkāršībā, Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēkā, lai jūs ticība būtu iekš tā.” Lūk, kur ir dzīve. Pavērojiet to.

252 Viņš neizmantoja savu izglītību. Viņš nestaigāja kopā ar to intelektuālo baru. Viņš staigāja Kristus Garā, pazemīgs, paklausīgs Dieva Vārdam, kaut tas bija ļoti lielā pretrunā ar viņu ticības mācībām. Bet Pāvils redzēja to gaismu un staigāja tajā (vai pareizi?), ļaujot Kristus dzīvībai atspoguļot Jēzu Kristu tam periodam, kurā viņš dzīvoja, lai cilvēki redzētu Dieva Garu viņā.

Un pazemīgie tik ļoti tam ticēja, ka viņi pat gribēja atnest uz turieni lakatiņus. Viņi ņēma tos no Viņa ķermeņa. Un viņi tik ļoti tam ticēja...viņš tik ļoti pārstāvēja Jēzu Kristu, ka viņi ticēja, ka viss, kam viņš pieskārs, bija svētīts. Jā. Kāds tas bija cilvēks! Atdeva savu dzīvi, savas bagātības, visu, kas viņam bija! Savu izglītību, aizmirsa visu, lai dzīvotu kopā ar zvejniekiem un ubagiem, un klaidoņiem uz ielas, lai ļautu viņa gaismai atspoguļot Jēzus Kristus mīlestību.

Viņš sacīja: “Es esmu saņēmis četrdesmit deviņus pātagas cirtienus uz muguras, neapgrūtiniet mani.” Vēl teica: “Es nesu Jēzus Kristus rētas savā miesā.” Nabaga vīrs, tik briesmīgā stāvoklī, viņš teica: “Es nesu Jēzus Kristus rētas savā miesā.” Cik ļoti tas atšķīrās no tās ievērojamās personas, kuram visapkārt grozījās priesteri!

253 Un, kad viņš bija Romā un neviens nestāvēja viņam līdzās, un viņi gatavoja bluķi, lai nocirstu tur viņam galvu, lūk, kad viņš to pateica. Ak vai! Viņš teica: “Man ir sagatavots kronis, ko Tas Kungs, taisnais Tiesnesis, iedos man tajā dienā; un ne tikai man, bet arī visiem tiem, kas mīl Viņa parādīšanos.” Lūk, kur ir Evaņģēlija cienīga dzīve, īsts dēls.

254 Viņš stāvēja par Kristu. Viņš ļāva Evaņģēlijam atspoguļoties caur viņu. Pirms viņš to darīja, viņš aizgāja un apguva Evaņģēliju. Devās uz Arābiju un palika tur trīs gadus, un ņēma Veco Derību, un ar Vecās Derības palīdzību parādīja, ka Viņš ir Jēzus Kristus. Un viņš ļāva tam atspoguļoties caur viņu pazemīgai cilvēku grupai, ko viņš...kad... Viņš teica: “Es zinu, kā ir būt ar pilnu vēderu, un es

zinu, kā ir būt izsalkušam un trūcumā.”

Cilvēks ar tādu izglītību, kāda bija viņam, un tāds zinātnis kā viņš, kas stāvēja līdzās...ar zināšanām no Gamaliēla, viena no tā laika izcilākajiem skolotājiem, un strādāja roku rokā ar augsto priesteri. Brāli, viņš būtu varējis nopelnīt miljoniem dolāru un uzcelt visdažādākās ēkas. Tā tas ir. Bet viņš teica: “Es...”

255 Viņam bija tikai viens mētelis. Un Dēma redzēja cilvēku, kuram bija tāda kalpošana! 2. Timotejam 3. nodaļā viņš teica: “Dēma un visi citi mani ir atstājuši, mīlējami šo tagadējo pasauli.” Sacīja: “Kad tu nāksi, atnes man to mēteli, ko es tur atstāju. Jau kļūst auksts.” Cilvēks ar tādu kalpošanu, bet varēja atļauties tikai vienu mēteli. Slava Dievam!

256 Tas atgādina man svēto Martinu, kad viņš centās stāvēt par Evaņģēliju un pārējo, pirms savas atgriešanās. Tas ir pirms Nikejas jeb Nikejas padomes laikā, “Nikejas tēvos”, vēsturē. Kādu dienu viņš tur gāja cauri vārtiem. Viņš bija no Tūras, Francijas. Un tur bija cilvēki...tur gulēja kāds vecs klaidonis, viņš mira, bez drēbēm. Un cilvēki gāja garām, viņi varēja iedot drēbes, bet viņi to nedarīja. Viņi gāja viņam garām un ignorēja to veco vīru. Un Svētais Martins tur stāvēja un skatījās uz to. Saka, ka viņš...

257 Katram kareivim bija...bija kāds cilvēks, kas spodrināja viņa zābakus, bet viņš tīrīja sava kalpa zābakus.

Un viņš novilkā savu mēteli, paņēma nazi un pārgriezta to uz pusēm, ar zobenu, ietina tajā to veco klaidoni un teica: “Mēs abi varam dzīvot.”

Viņš devās mājās un aizgāja gulēt. Tur gulējams, viņš aizdomājās par veco vīru, kas bija raudājis. Pēkšņi viņu kaut kas pamodināja. Viņš paskatījās. Stāvēdams istabā, tur stāvēja Jēzus Kristus, ietīnījis tajā pašā vecajā drēbju gabalā, kurā viņš bija ietīnījis to klaidoni. Sacīja: “Ko jūs esat darījuši vismazākajam no šiem mazajiem, to jūs esat darījuši Man.” Tāda ir Evaņģēlija cienīga dzīve. Jūs arī zināt, kā viņš apzīmogoja savu dzīvi, vai ne?

258 Paskatieties uz Polikarpu, kas stāvēja par kristību Jēzus Vārdā pret Romas katoļu baznīcu. Un viņš tika sadedzināts uz sārta; nojauca kādu pirti un viņu sadedzināja. Paskatieties uz Ireneju, uz visiem pārējiem, kas cieta par šo lietu. Tādas dzīves ir cienīgas.

259 Paskatieties, ko Pāvils teica vēstulē Ebrejiem 11. nodaļā. Teica: “Viņi tika pārzāģēti un saraustīti, klaiņoja apkārt aitu un kazu ādās, un bija tuksnesī un trūcumā, un tā tālāk; dzīves, kuru šī pasaule nav cienīga.” Lūk, lūdzu! Tāda dzīve ir Evaņģēlija cienīga. Kāda izskatīsies manējā un tavējā Tiesas Dienā blakus šādiem vīriem?

260 Tagad paskatiet uz Pāvilu. Mēs paturpināsim. Viņš stāvēja par Evaņģēliju un ļāva Jēzum plūst caur viņu, neskatoties uz to, kā...neskatoties uz to, ko kāds par to domāja, vai tas būtu augstais priesteris... Nu, viņam par to tika nocirsta galva. Viņš bija cienīgs Evaņģēlija pārstāvis, ļaudams... Paskatieties. Neskatoties uz to, ko domāja cilvēki, viņš ļāva plūst caur sevi mūžīgās dzīvības straumei tik ļoti, ka viņš teica: “Es labprāt būtu nolādēts, nošķirts no Kristus manu brāļu labā.”

Nu, vai jūs zināt, ko jūs darāt, kad saņemat mūžīgo dzīvību? Tieši tāds ir jūsu jautājums. Lūk, jūsu atbilde. Tu pieņem to intelektuālo pusi vai arī tu pieņem šo pusi, ja tev patiešām ir mūžīgā dzīvība. Tieši tas notiek.

261 Tieši tas notika. Pāvils bija gatavs tikt nolādēts, atstumts no Kristus, lai ļautu savai tautai...tiem aklajiem, nezinošajiem cilvēkiem, kas negribēja dzirdēt viņa Evaņģēliju!

Un es aizdomājos, man par sevi ir kauns! Es jau biju gatavs no viņiem atteikties, jo viņi negribēja manī klausīties. Es gribu to nožēlot. Un es esmu to nožēlojis. Saprotat?

262 Ievērojiet. Neskatoties uz to, ko domā citi, šāda veida dzīve ir Evaņģēlija cienīga.

Un tā, es beidzu.

263 Bagātais vīrs, tāpat kā vairums no mums šodien, neielaida un noraidīja dzīvības Vārdu, un kļuva par draudzes locekli, un parādīja dzīvi, kā ir pierādīts Bībelē, kas nebija tā Evaņģēlija cienīga, kuru viņam tika piedāvāts saņemt. Vai pareizi? Kā gan Evaņģēlijs varētu mirdzēt caur tik aptumšotu

gaismu, noliedzot Dieva spēku?

264 Un tā, vienīgais veids, kā dzīvot cienīgu dzīvi, ir ļaut Kristum un Viņa Vārdam (jo Viņš ir Vārds) atspoguļoties tevī tik perfekti, ka Dievs apstiprina to, ko Viņš ir teicis Vārdā. Jo Kristus nomira, lai pasniegtu Sevi Dieva priekšā kā upuri. Un tas ir atgriezies Svētā Gara veidā, lai atspoguļotu Sevi caur Saviem ļaudīm un turpinātu Savu darbu; atspoguļotu Sevi caur tevi, lai piepildītu Savu apsolīto Vārdu šajās nākamajās dienās.

Kā dzirdēja Jānis Kristītājs, kad viņš dzirdēja, ka Kristus ir atnācis. Un Kristus iegāja ūdenī, un Jānis sacīja: “Redzi, Dieva Jērs.”

Neviens cits to neredzēja, bet viņš to redzēja, to gaismu, kas nolaidās no debesīm kā balodis, un balss teica: “Šis ir Mans mīļotais Dēls, kurā Man labpatīk mājot.” Viņš redzēja, kā tas atnāk.

Un Jēzus iegāja ūdenī, Imanuēls, kāda sludinātāja priekšā, kas tika uzskatīts par radikālu. Iegāja ūdenī cilvēku priekšā un sacīja: “Es gribu, lai tu mani kristī.”

265 Jānis sacīja: “Kungs, man ir vajadzīgs, lai Tu kristītu mani. Kāpēc Tu nāc pie manis?” Viņu abu acis satikās, pravietis un viņa Dievs. Āmen! Vai jūs varētu... Es... Kā es gribētu tur stāvēt un to vērot! Redzēt, kā šīs stingrās, dziļi iegrimušās Jāņa acis lēnām paveras un satiekas ar tām stingrajām, dziļi iegrimušajām Jēzus acīm; viņi bija otrās pakāpes brālēni pēc miesas.

266 Jēzus teica: “Jāni, ļauj tam tagad notikt šādi, jo mums pienākas to darīt. Mēs esam šīs stundas vēstījums. Mums pienākas piepildīt visu taisnību.”

267 Jānis nodomāja: “Jā, Viņš ir tas upuris. Upuris ir jānomazgā, pirms tas tiek pienests.” Tad viņš sacīja: “Nāc!” Un viņš kristīja Viņu. Āmen! Citiem vārdiem sakot: “Mums pienākas piepildīt visu taisnību.”

Jēzus, zinot, ka tas ir īstens vīrs, sacīja: “No sievas dzimušajiem nav bijis neviena tāda vīra kā viņš. Viņš ir vairāk nekā pravietis; ja jūs varat to pieņemt, tad viņš ir vairāk nekā pravietis.” Un Jēzus ieskatījās viņa sirdī un zināja to. Viņa paša brālēns satika Viņu tur aci pret aci.

268 Jānis sacīja: “Kungs, man ir vajadzīgs, lai Tu kristītu mani. Bet kāpēc Tu nāc pie manis?”

269 Sacīja: “Ļauj tam notikt šādi, Jāni. Bet atceries, mums pienākas piepildīt visu, ko Dievs ir apsolījis. Un Es esmu tas upuris. Man ir jābūt nomazgātam pirms pienešanas.” Ak vai! Ak!

270 Un šodien, kad spīd vakara gaismas, kad nav neviena cilvēka, kurš ir pie pilna prāta, kas varētu noliegt...jebkurš Bībeles zinātājs, skatoties Bībelē, zina, ka šī ir pēdējā diena. Tādā gadījumā mums pienākas tikt prom no šiem lielajiem mūriem jeb tikt prom no šīm lietām, un ir jāieiet Jēzus Kristus taisnīgumā šajā pēdējā dienā, un jāpieņem Dieva zīmogs, pirms velns iedod mums zvēra zīmi. Ak vai! Jā.

271 Lūdziet Dievu, lai ļautu šīs dienas Gaismai uzaust tevī, lai tu būtu paklausīgs kalps Dievam. Un tad lai Gara auglis vienmēr paliek tavā dzīvē. Un tā ir dzīve, kas ir Evaņģēlija cienīga.

272 Atļaujiet beigās pateikt sekojošo. Vienīgais veids, vienīgais veids, kā jūs varat dzīvot Evaņģēlija cienīgu dzīvi, ir ļaut pašam Evaņģēlijam, katrai mazākajai Evaņģēlija daļīnai, ienākt tevī un atspoguļot Viņa apsolījumus, apstiprināt tos. Ļaujiet Dievam dzīvot jūsos, lai apstiprinātu šīs dienas apsolījumus.

Gluži kā Jānis...kā Jēzus sacīja Jānim: “Ļauj tam notikt šādi, Jāni. Tā tas ir. Bet mēs esam šīs dienas vēstneši, un mums ir jāpiepilda viss taisnīgums.”

Un, ja mēs esam šīs dienas kristieši, tad pieņemsim Jēzu Kristu savā sirdī. Un Viņš ir Vārds. Nenoliedziet neko no tā, saki: “Tā ir patiesība.” Un ielieciet to savā sirdī, vērojiet Gara augļus uz sevis un piepildiet katru apsolījumu, ko Viņš ir devis Bībelē. Dievs grib piepildīt Savu Vārdu, un Viņam nav nekādu citu roku, kā vien manas un tavas. Viņam nav nekādu citu acu, kā vien manas un tavas. Viņam nav citas mēles, kā vien mana un tava. “Es esmu Vīnakoks, jūs esat zari.” Zari nes augļus. Vīnakoks dod zaram spēku. Tā ir tā dzīve, kas ir cienīga.

273 Mana lūgšana ir par tiem, kas klausās radio jeb...klausās lenti, un par šeit klātesošajiem: lai

debesu un visas žēlastības Dievs apgaismo mūs visus ar Savu svētīto Svēto Garu, lai no šī vakara un turpmāk mēs varētu dzīvot tādu dzīvi, par kuru Dievs sacītu: “Man ir labs prāts, ieej mūžīgajā priekā, kas bija sagatavots tev no pasaules radīšanas.” Lai debesu Dievs atsūta Savas svētības pār jums visiem.

274 Es lūdzu, lai šovakar Dievs svētī jūs, sievietes, kurām ir īsi mati, tādā veidā, lai jūs ieraugāt un atstājat šo šodienas moderno tendenci un saprotat, ka Bībele saka, ka jums nevajadzētu to darīt. Un, ja jūs esat vainīgas amorāla apģērba valkāšanā, lai debesu Dievs izlej jūsu sirdīs Savu žēlastību, lai jūs nekad vairs tā nedarītu, lai jūs nekad vairs nebūtu vainīgas šādās lietās. Lai Svētais Gars jums to vienkārši atver un parāda. Lai jūs, kuriem nav Svētā Gara kristības...

275 Lai vīrieši, kuriem ir sievas un kuri ļauj viņām mājās komandēt un vazāt sevi aiz deguna, lai debesu Dievs dod jums žēlastību ieņemt stingru nostāju un atvest to sievieti atpakaļ pareizajā domāšanā, jā, un saprast, ka tā ir tava vieta Kristū. Nevis kā boss, bet tu esi mājas galva. Atceries, ka viņa pat nav sākotnējā radībā, viņa ir tikai tavs blakusprodukts, ko tev ir devis Dievs, lai rūpētos par tevi, uzturētu tīras tavas drēbes un gatavotu tev ēdienu un tā tālāk. Viņa nav tava diktatore.

Jūs, amerikānietes, staigājat apkārt ar visu to krāsu uz savas sejas un izslējušas gaisā degunu – ja lītu lietus, tas jūs noslīcinātu; un vēl iedomājaties, ka esat kaut kāda diktatore. Jūs esat, bet kaut kādam memmesdēliņam, nevis īstam Dieva dēlam. Pareizi.

277 Lai Dievs jums, vīri, dod žēlastību kā Dieva dēliem, lai pārtrauktu šādas muļķības. Tā tas ir. Lai Viņš dod jums žēlastību atmett tās cigaretes, pārstāt klausīties tos netīros jokus, visas tās muļķības. Būsim Dieva dēli, lai mēs varētu dzīvot Evaņģēlija cienīgu dzīvi.

Un kāds iet pa ielu, saka: “Ja vispār ir kāds kristietis, tur viens iet. Tur iet viens, caur kuru Dievs vienkārši parāda Sevi, un tas cilvēks ir īsts kristietis, ja vispār ir kāds kristietis. Varbūt jums šķiet, ka viņa izskatās vecmodīga. Tā ir īsta lēdija.” Lūk, lūdzu.

278 Esi cienījams kristietis, jo mēs šeit esam svešinieki. Šīs nav mūsu mājas. Mūsu mājas ir augšā. Mēs esam Ķēniņa dēli un meitas, tā Ķēniņa. Lai...lai mūsu dzīve ir cienījama dzīve. Lai mēs...dzīvosim dzīvi, kas pagodinās to, uz ko mēs pretendējam: būt kristietim. Un, ja jūs nespējat dzīvot šādu dzīvi, tad pārtrauciet saukt sevi par kristiešiem, jo jūs tikai apkaunojat šo lietu.

279 Paldies jums, ļaudis, ka sēžat šeit šajā karstajā vakarā. Es ceru, ka neviens no jums nebūs pazudis tajā Dienā. Es...es ceru, ka es kopā ar jums atradīšu žēlastību Dieva priekšā, ka es vienmēr spēšu pastāvēt par to, kas ir patiesība, nekad negribot jūs sāpināt, bet arī nekad nemaigojoties ar jums. Saprotat? Ja es tā darītu, es nebūtu labs tētis, ja es atļautu savam bērnam vienkārši darīt jebko. Es viņus izlabošu. Ikviens, kas mīl, to darīs. Mīlestība ir koriģējoša. Es atceros, kā todien tu uzrakstīji man to zīmīti, Pat. Man tā joprojām ir. Un mīlestība izlabo, tā saka Bībele. Un, ja tā neizlabo... Tieši tāpēc Dievs mūs izlabo, Viņš mūs mīl.

280 Lai mēs no šī brīža dzīvojam dzīvi, kas ir cienīga, ar mīlumu un maigumu. Nepievērsiet nekādu uzmanību... Jūs teiksiet: “Nu, slava Dievam, es zinu, ka viņa to dabūja, viņa runāja mēlēs, viņa dejoja Garā.” Tas viss ir labi. Bet, ja viņai nav Gara augļu, tad Gara tur nav. Viņa tikai atdarina kaut kādas emocijas vai ko citu, jo Svētais Gars var dzīvot tikai Gara augļu dzīvi, tas ir vienīgais veids, kā Viņš var darīt.

281 Lai Dievs jūs svētī. Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

Lai tas Dievs, kurš šajā pēdējā dienā ir izlējis Savu gaismu... Tas, kas stāv manā priekšā, Viņa Bībele, un šo eņģeļu fotogrāfija, šī noslēpumainā gaisma piramīdas formā, ka pat zinātnieki nezina, kā tā tur nokļuva, viņi nevar to izskaidrot. Bet, Tēvs, mēs esam pateicīgi. Tu pateici mums vairākus mēnešus, pirms tas notika, un mēs esam Tev pateicīgi.

282 Lai cilvēki, kas ir nosaukti Tavā Vārdā, šovakar atkāpjas no grēka, Kungs, no neticības. Lai... Man vajadzēja tik skarbi izteikties pret mūsu māsām, tas nav tāpēc, ka es viņas nemīlētu, Kungs, bet es negribu redzēt, kā velns noved viņas līdz tam, ka kādu dienu viņas nokrīt mirušas, un tad mēģina satikt Tevi tādā stāvoklī pēc šādas Dieva patiesības dzirdēšanas. Lai viņas sajūt, ka viņu pašu pienākums ir pārbaudīt Rakstus un pārliecināties, vai tas ir pareizi; tad patiesi nomesties ceļos

un pateikt: “Kungs, vai tā ir patiesība?” Tad nekas vairāk nebūs vajadzīgs, Kungs, ja viņi tajā būs patiesi, jo Tavs Vārds ir patiesība.

283 Cilvēki sēdēja, daudzi no viņiem, iespējams, dzirdēja to, kas viņus sāpināja. Bet Dieva Gars uzrunāja viņus, un viņi sēdēja mierīgi un klausījās. Kļūst vēls. Tagad ir vēls vakars, un arī laiks, kurā mēs dzīvojam, ir vēls. Saule riet, pasaule kļūst vēsāka. Dievs, drīz iestāsies tumsa, un tad būs Tā Kunga atnākšana, lai aizrautu prom Savu draudzi. Cik ļoti mēs Tev par to pateicamies, Kungs!

284 Tagad mēs lūdzam, lai Tu svētītu katru cilvēku Dievišķajā klātbūtnē. Katrs, kas klausās šo lentu, Kungs, visā pasaulē: lai viņi atbrīvojas no šīm vecajām ticības mācībām un citām lietām un nāk, un kalpo dzīvajam Dievam, nāk un investē tajā, dara tā, kā izdarīja dienviņu ķēniņiene. Viņa atnāca, viņai bija vajadzīgi trīs mēneši, lai nokļūtu vietā, kur kāds vīrs pārstāvēja Jēzu Kristu jeb debesu Dievu, Salamans. Jēzus teica, ka “viņa nāca no pasaules gala, lai dzirdētu Salamana gudrību, un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans”! Un mēs zinām, ka šeit ir “vairāk nekā Salamans”, šeit ir pats varenais Svētais Gars, darbodamies caur cilvēkiem. Cik ļoti mēs pateicamies Tev par to, Tēvs. Es tagad lūdzu svētības...

285 Svētī mūsu dārgo mācītāju, brāli Nevilu. Kungs, kad es...kad es skatos uz viņu un domāju par viņa mīlestības darbu, mana sirds vienkārši lēkā. Es viņu mīlu. Redzot viņu, kā viņš skatās uz savu sievu un saviem bērniņiem, es lūdzu, Dievs, lai Tu viņu stiprini. Dod viņam drosmi. Svētī viņu uz daudziem, daudziem kalpošanas gadiem šajā lielajā ražas laukā, kurā mēs atrodamies.

286 Svētī visus šos kalpojošos brāļus, kas sēž šeit šovakar. Daudzi no viņiem ir ieradušies no citām vietām. Es lūdzu, lai Tu esi tur ar viņiem, Džūniju un brāli Radelu, un tiem dārgajiem vīriem, kuru draudzes ir šīs draudzes māsas, kuri stāv un tur Evaņģēlija gaismu dažādās apkārtnēs pilsētu daļās, šo pašu gaismu, cīnoties par to. Paldies Tev par šiem vīriem, Kungs. Iedrošini viņus un dod viņiem žēlastību izturēt tos lielos pārbaudījumus un visu to, kas nāk uz zemi, lai pārbaudītu visus kristiešus.

287 Dziedini slimos un nomocītos, Kungs. Esi ar mums šajā nākamajā nedēļā. Dod mums drosmi. Lai šodienas nelielā, salauzītā svētdienas skolas nodarbība nekad nepamet viņu sirdis. Lai viņi pārdomā dienu un nakti. Dāvā šīs svētības, Tēvs. Jēzus Kristus Vārdā es to lūdzu. Āmen.

288 Vai jūs Viņu mīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Vai jūs tam ticat? [“Āmen.”] Nodziedāsim vēlreiz to mūsu labo dziesmu “Viņu mīlu es, Viņu mīlu es”, visi kopā. Kur ir māsa Angrena, vai viņa ir šeit? Kāda no viņām vai māsa, kas spēlēja klavieres, kāda no tām lēdijām? Es neredzu. Jā, tur viņa ir, tā lēdija tur. Pareizi.

289 Šovakar es gribēju ar visu cieņu... Bet es neredzēju brāli Angrenu. Es gribēju, lai viņš man šovakar nodziedātu “*Cik Tu esi liels!*”. Bet es domāju, ka brālis devās mājās. Jā? Es dzirdēju to dziesmu šorīt, un man tā patiešām ļoti patika. Ak vai! Tā vienkārši skanēja manā sirdī. Un es...es gribēju dzirdēt, kā viņš dzied “*Cik Tu esi liels!*”.

290 Un tā, nodziedāsim “Viņu mīlu es”, visi kopā. Vienkārši aizveriet savas acis. Un tagad skatīsimies uz Viņu, teiksim: “Kungs, ja manī ir kaut kas miesīgs, aizvāc to tieši tagad. Aizvāc to.” Un jūs, kas klausāties šo lenti, kad jūs dzirdēsiet šo dziesmu, tad dziediet kopā ar mums, turpat tajā krēslā, kur jūs sēžat.

Ja tur tas ir, ja Vārds tevi nosoda... Ja tu nedomā, ka tas ir Vārds, tad izpēti Rakstus, pārbaudi, vai tas ir pareizi. Tev pienākas tā darīt. Tas nozīmē dzīvību vai nāvi.

Un tad, kamēr mēs dziedāsim šo dziesmu, ja tavā dzīvē ir kaut kas miesīgs, vai tu nepacelsi savu roku tur, kur tu sēdi? Lai tavi bērni un sieva paceļ savas rokas, tavi tuvinieki, kas ir tev apkārt. Dziediet “Viņu mīlu es” un atdodiet Viņam savu dzīvi. Sakiet: “Attīri mani, Kungs, no visa ļaunā.”

Kamēr mēs dziedāsim, piecelsimies kājās.

Viņu mīlu es...

Kungs Jēzu, es lūdzu, lai Tu dziedini šos cilvēkus, tos, kas nēsās šos lakatiņus. Es svētīju tos Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

291 Un tā, esot šajā lielajā svētībā... (vienkārši turpini to spēlēt, māsa) ...tagad vienkārši uz brītiņu aizveriet savas acis un aizdomājieties. Lūgsimies savās sirdīs: “Kungs Jēzu, pārbaudi mani. Vai es patiešām Tevi mīlu? Tu teici: 'Ja jūs Mani mīlat, tad jūs turēsiet to, ko Es saku. Ja jūs Mani mīlat, tad jūs turēsiet Manu Vārdu.’” Un tāpēc sakiet savā sirdī: “Kungs, ļauj man turēt Tavu Vārdu. Ļauj man to paslēpt savā sirdī, nekad negrēkot pret Tevi, tas ir, neapšaubīt neko, ko Tu esi teicis.”

292 Tagad, kamēr mēs dziedam “Viņu mīlu es”, paspiedīsim rokas kādam, kas atrodas mums blakus. Vienkārši izstiepiet roku un sakiet: “Lai Dievs tevi svētī, brāli vai māsa!” Tagad ļoti klusi. “Es...” Lai Dievs tevi svētī, brāli. “Es...” Lai Dievs tevi svētī, mana māsa. Lai Dievs tevi svētī, māsa. Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī, māsa. “Un...” Lai Dievs tevi svētī, mana māsa. Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī.

293 Tagad pacelsim Viņam pretī mūsu rokas.

Viņu mīlu es,

Jo...

Vai ir vēl kaut kas, ko tu gribi darīt? Es gribu, lai tu atļaid sanāksmi.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

294 Vai jūs Viņu mīlat? Vai Viņš nav brīnišķīgs? Es lūdzu par katru no jums, bērniņi. Kāds labums būtu man te stāvēt un pateikt šīs lietas, ja savā sirdī es nedomātu, ka tas jums palīdzēs? Kad es esmu noguris un zaudējis spēkus... Es gandrīz vai nevaru šeit nostāvēt. Man sāp kājas, un manas kurpes...es tajās esmu tā nostāvējies, ka tās ir tik ļoti sasvīdušas, ka man tās ir noberztas jēlas. Un es esmu tik noguris! Es vairs neesmu zēns. Un esmu sludinājis trīs vai četru stundu svētrunas un lūdzis par slimajiem, un darījis to dienu un nakti. Tad kāpēc man būtu jāstāv šeit un tas jādara?

Ziniet, visus šos trīsdesmit gadus, ja tas būtu bijis popularitātes dēļ... Es esmu no tās vairījies. Jūs zināt, ka es neņemu naudu, jūs to zināt. Un es neesmu... Vai es kādreiz esmu teicis jums kaut ko Tā Kunga Vārdā, kas nebūtu piepildījies? Jūs zināt, ka tā ir taisnība.

Es jūs mīlu. Tā ir Dieva mīlestība manā sirdī pret katru no jums. Kaut es varētu... Kaut es varētu nostāties Dieva priekšā un pateikt: “Dievs, ļauj...ļauj man viņiem palīdzēt. Ļauj man to darīt.” Es nevaru to izdarīt. Katram cilvēkam ir jāstāv pašam par sevi. Saprotat?

295 Es...es ticu, ka vienā no šīm dienām mēs visi dosimies augšup. Un, ja mums gadīsies aizmigt pirms tā laika, ja es tikšu paņemts no jums, atcerieties, es satikšu jūs tur. Es zinu, ka tas tur ir. Tās vīzijas, kas jums visu ir pateikušas, būdamas nekļūdīgas, ir īstenojušās tieši tā, kā Viņš pateica. Nevienam visu šo gadu laikā nevar šeit pateikt, ka es kādreiz būtu pateicis jums kaut ko tādu, kas nebūtu piepildījies. Tas ir zināms it visur pasaulē. Jūs nekad neesat redzējuši uz platformas ko tādu, kad nebūtu pateikta precīza patiesība. Saprotat? Tā tas ir bijis vienmēr. Tas pats Dievs ļāva man ieskatīties aiz laika priekškara. Es redzēju, kā tās sievietes un vīrieši ieskāva mani savās rokās, apskāva mani un teica: “Ak, brāli Branham!”

296 Es vienkārši nevaru sēdēt uz vietas. Tā ka, ja es esmu noguris, es vienalga dodos. Man sāp mugura, un es katru dienu... Man...man ir piecdesmit četri gadi. Ziniet, katru dienu tev uzrodas vēl kāda sāpe.

Mana lūgšana ir: “Dievs, uzturi mani. Uzturi mani, lai sludinātu Vārdu, stāvētu uz tās Patiesības, līdz es redzēšu, ka mans dēls Jāzeps ir pietiekami vecs un piepildīts ar Svēto Garu; kad es varēšu paņemt šo veco, noplukušo Bībeli, ielikt to viņam rokā un pateikt: “Dēls, nes to līdz savas dzīves galam. Nepieļauj kompromisus ar to.”

297 Es domāju, ka varbūt Billijs sludinās Evaņģēliju. Dievs viņu neaicināja.

Bet es domāju, ka Jāzepu (kaut arī viņš ir niķīgs zēns), es domāju, ka Dievs viņu ir aicinājis.

Tieši tāpēc bērni nevar ar viņu saprasties, viņš ir līderis. Un es...es zinu, ka Dievs viņu ir aicinājis. Es gribu apmācīt viņu Vārda ceļā, Tā Kunga Vārda ceļā, lai viņš neatstātu to Vārdu. Es gribu to darīt pats, ja Dievs tā gribēs. Un, kad es būšu vecs, es apsēdīšos un redzēšu viņu tur stāvam kancelē, sakot: “Tas ir tas pats Evaņģēlijs, par kuru stāvēja mans tētis. Šovakar viņš sēž tur vecs un salauzts. Bet es gribu stāvēt viņa vietā un uzvilkt viņa kurpes, stāvēt tur.”

298 Tad es paskatīšos augšup un sacīšu: “Kungs, ļauj Tavam kalpam aiziet mierā.” Lūk, ko es tik ļoti vēlos redzēt. Kamēr tas laiks pienāks...

299 Bet kā būtu, ja es būtu cēlies citā paaudzē? Es nevaru. Man ir jānāk kopā ar šo paaudzi. Man ir jāstāv kopā ar jums. Tieši jūs esat tie, par kuriem man ir jāstāv un jāatskaitās Dieva priekšā, par Evaņģēliju, ko es esmu sludinājis. Vai jūs domājat, ka es stāvētu šeit un mēģinātu jūs novērst no tā, ko es uzskatu par pareizu? Es mudinātu jūs iet un to darīt. Bet es zinu, ka, ja tas ir nepareizi, es gribu dabūt jūs no tā ārā uz turieni, kas ir pareizi. Patiešām, no visas sirds, Dievs ir mans liecinieks, es mīlu katru no jums ar īstenu, dievišķu kristīgo mīlestību. Lai Dievs jūs svētī. Lūdzieties par mani.

300 Es nezinu, kas mani sagaida nākotnē, bet es zinu, kura rokās ir mana nākotne, tāpēc es uz to paļaujos.

301 Es nododu šo kanceli cilvēkam, kuram es uzticos visaugstākajā mērā kā Jēzus Kristus kalpam, mūsu draudzes ganam, brālim Nevilam.

VAI TAVA DZĪVE IR EVAŅĢĒLIJA CIENĪGA?

(Is Your Life Worthy Of The Gospel)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 30. jūnija vakarā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 63-0630e ilgst 2 stundas un 36 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.

viņu palūdz